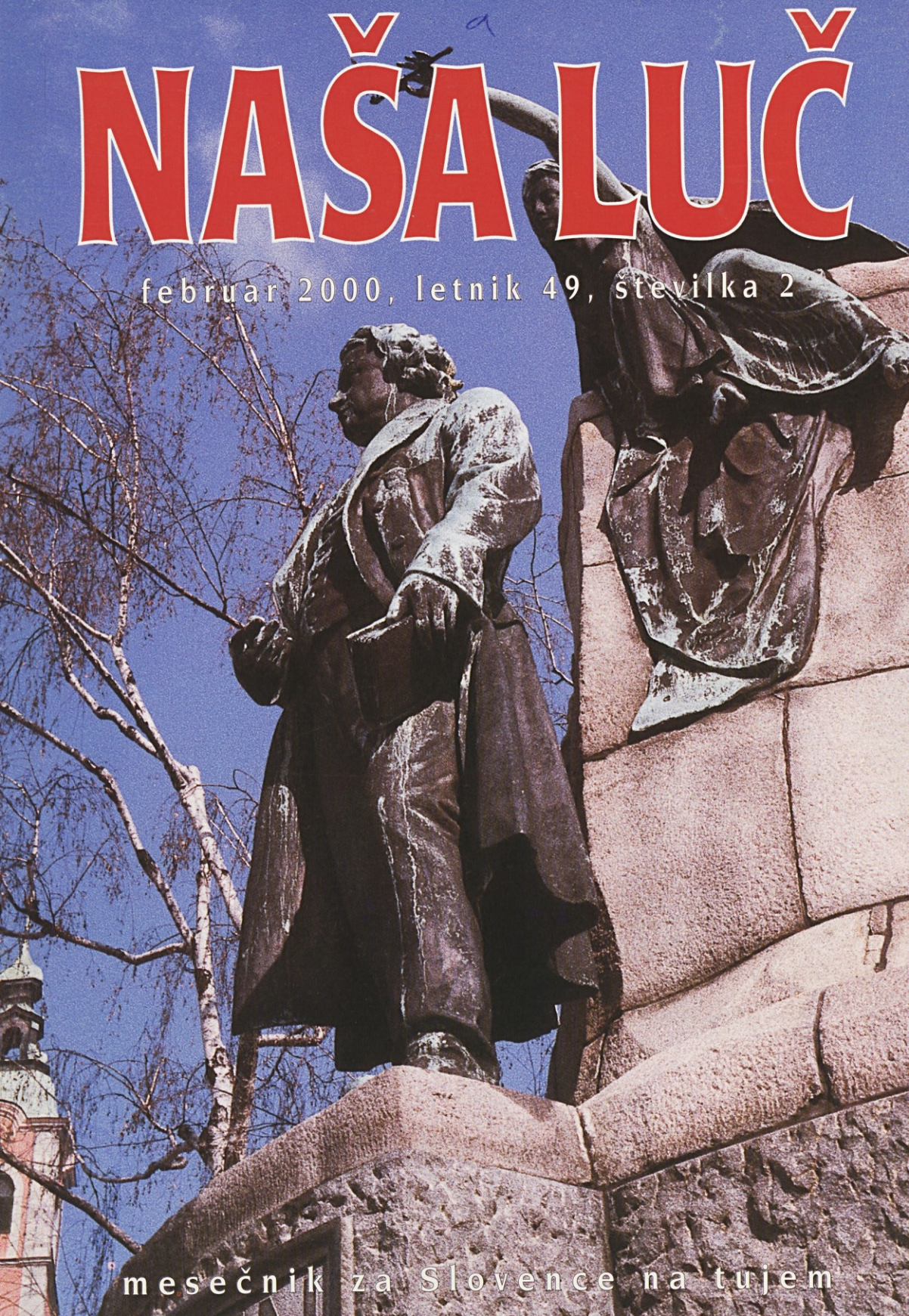

NAŠA LUČ

februar 2000, letnik 49, številka 2

mesečnik za Slovence na tujem

PERGAMENTNA LISTINA O RAZGLASITVI

*Slovenska škofovska konferenca
je na predlog Frančiškovič bratov z Brezij
baziliko Marije Pomagaj na Brezjah
izbrala za slovensko Marijino narodno svetišče.*

*Ljubljanski nadškof - metropolit
msgr. dr. Franc Rode,
predsednik Slovenske škofovske konference,*

*je med slovesnim bogoslužjem na praznik
Marije, svete Božje Matere, 1. januarja 2000,*

razglasil

*baziliko Marije Pomagaj na Brezjah
za slovensko Marijino narodno svetišče.*

*msgr. Metod Pirih, korpski škof
msgr. Franc Rode, ljubljanski nadškof - metropolit
msgr. Franc Kramberger, mariborski škof*

Brezje, 1. januarja 2000

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	3.000 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	12 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8% DDV.

Revija izhaja s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: F. Stele: Prešernov spomenik v Ljubljani

Druga str. ovitka: Arhiv: Brezjanska Marija

Tretja str. ovitka: F. Stele: Prešernova rojstna hiša Vrba (zg.)

Prešernov muzej v Kranju (sp.)

Četrta str. ovitka: F. Stele: Vrba, Sv. Marko

436676

Iz prvin duha

Ne hodi po travi! je bil nekdaj kar pogost napis na zelenicah v mestnih parkih. Vzbuja mi je začudenje. Kako da je treba meščane svariti, naj ne horjastijo vsevprek, saj so vendar izobraženi? To so ti mnogi dali vedeti, kajti če se nisi prav prestopil, so ti rekli kmet.

Oboje se nanaša na osnovni dejavnik kulture, na obnašanje. Temelj kulture je pač vzgojenost. Samo katere kulture? Ali one podganje in razbojniške ali tiste iz osmerih blagrov? Ali sprevržene, ki nas žene v zanikovalstvo svetega, ali te, ki oznanja mir na zemlji?

Dvestoletnico Prešernovega rojstva bi radi zaznamovali s posebnim letom kulture. Lepo in prav. Ko bi nas le v tem pomenu združilo v rod slovenščine cele, da noben slovenski šolar ne bi več zamahnil z roko, češ kaj mi pa bo slovenščina, pomembna je angleščina! Razna leta zdravja, otok, starostnikov, miru, varstva narave, in kar je še podobnih vrlin, vse prerada minejo v praznem leporečju.

Kar je pri nas doma čisto prave zaresne kulture, je ni vzpostavilo orožje - ne kamen ne prača ne sablja ne dinamit -, ampak molitev. Tista iz ust Karantancev, ki so jih miroljubni irski menihi z očenašem umestili pod obok evropske krščanske kulture. Tista iz Brižinskih spomenikov.

Seveda so sledili različni tektonski premiki duh, bobneči iz evropskega in svetovnega zaledja. Da smo pokazali Bogu pest in se kdaj osmradimo v estetiki grdega. Med poldnevnik in vzprednik pa nas ohranja samo prvotno izročilo življenja, ono iz prvin Duha. In to po dolgi vrsti poštenih in dobrih ljudi in po preizkušnjah. Po mučenčih in po vseh, ki vztrajno delajo za mir, pa naj zahajajo v parlament ali pa, če pometajo ceste. Po rojakih z vseh celin sveta. Po Prešernu in po Slomškju.

Iz zemlje bi rad izkopal biser in ga komu dal, je pred kratkim povedal neki otrok. Najbrž sploh ne bi znal razložiti, kaj je to: kultura. Naj bi mi vsi z njim vred plemenitili svet s kulturo srca.

Berta Golob

"Hvala vsem, ki ste molili zame ..."

Tomaž Humar, 30-letni alpinist iz Kamnika, je prvi na svetu sam v alpskem slogu preplezal južno steno Dhaulagirija, alpinistični problem tretjega tisočletja

Tomaž ni le alpinist, ampak tudi mož, oče sedemletne Urške in triletnega Tomija, dober prijatelj in duhovno bogat človek. O vsem tem je tekla beseda dva meseca po njegovi vrnitvi iz Himalaje. Z veseljem je odgovarjal Robertu Božiču za Radio Ognjišče in meni za Našo luč.

Rodil se je 18. februarja 1969, z družino živi v rodnem Kamniku. Z alpinizmom se je začel ukvarjati pri 18 letih. Doslej je opravil prek 1200 vzponov v domačih in tujih gorah, med njimi je več kot 50 prvenstvenih, vsak med njimi pa nekaj neponovljivega, edinstvenega, na meji mogočega. Za vzpon na Ama Dablam (6828 m) je dobil najvišje alpinistično priznanje - Zlati cepin. Od 25. oktobra do 4. novembra 1999 mu je uspel plezalni vrhunec tisočletja, ko je preplezal osrednji del južne stene 8167 m visokega Dhaulagirija. Strokovnajki so napovedovali, da

te strme, ponekod celo previsne stene, ki jo imenujejo tudi območje smrti, v tem tisočletju ne more nihče premagati. Tomažu je uspelo.

Pravite, da vas stena pokliče. Kdaj ste prvič pomislili na južno steno Dhaulagirija?

Južna stena Dhaulagirija je v zgodovini povezana z žal pokojnim Stanetom Belakom Šraufom. Ker je Šrauf prežgodaj umrl, sem to najino skupno željo poskušal uresničiti sam. Na to steno sem mislil zelo resno. Vsi moji dosedanja vzponi so bili priprava nanjo. Ko sem se pred dvema letoma vrnil z Nuptseja sam, ko je na vrhu veter odpihnil prijatelja Janeza Jegliča, sem bil psihično čisto na tleh. Še danes ne vem, kako sem se po tej strašni tragediji po 36 urah brez hrane in pijače sam vrnil v bazo.

TOMAŽ HUMAR *South face of Dhaulagiri* 8167 m

Takrat sem staknil hude omrzline. Z močno voljo sem se pobral iz nič, iz minusa, nazaj v alpinizem. El Capitan, kjer sem bil 15 dni v steni sam s seboj, je bila odločilna priprava, kajti sam preplezati 1700 m čiste skale, toliko je v Himalaji ni, je za plezalca velik uspeh.

In kdaj vas je stena poklicala?

Dolgo sem čakal. Minila je zelo nervozna zima, bil sem v pat poziciji, blagoslova od nikoder. Šele konec aprila 1999 je stena poklicala! Ko sem oktobra odhajal, je bil to eden najsrečnejših in hkrati tudi najgroznejših trenutkov, ker sem se zavedal, kam grem. Za to sem se odločil proustvoljno. Vesel sem, da sem bil izbran, da grem. Razsežnosti te stene so tako mogočne, da se počutiš kot muha na steklu, dejansko te stena naredi še manjšega, kot si v resnici. Moja želja je bila blagoslovljena od zgoraj, torej je bil moj cilj jasen.

Načrtovali ste petdnevni vzpon v idealnih razmerah, vzpon pa je trajal še enkrat dlje. Ste imeli s seboj dovolj hrane in opreme?

Načrtoval sem pet dni za vzpon in dva dni za sestop v idealnih razmerah. Predvidel sem maksimalno možnost 10 dni in vzel s seboj hrane za 10 dni, pet dni pa bi zdržal tudi brez hrane. Zavleklo se je na devet dni vzpona in dva dni sestopa, skupaj enajst dni, kar je bila kar predolga avantura za plezanje.

Jedel sem enkrat na dan, kot pes. Lonček čaja z zdrobljenimi piškoti ali skodelica juhe, pa pršut. Nahrbtnik je bil težak 30 kg, 10 kg opreme sem imel na sebi. Rezervne obleke nisem nesel, kar sem imel na sebi, sem nosil vseh enajst dni.

Po dvostopenjski aklimatizaciji ste vstopili v južno bazo, ki ste jo poimenovali Nebeška baza. Kako ste se počutili, kakšen je bil pogled na to mogočno južno steno Dhaulagirija?

Eden najbolj napetih trenutkov je bil ob drugem delu aklimatizacije, ko se je vreme poslabšalo in v noči sneženja in plazov so me snežni plazovi odnesli dvakrat, Stipeta Božiča pa enkrat. Malo je manjkalo, pa bi se zgodba povsem drugače zasukala.

Ponavadi se ob prihodu v bazo pod steno smejem, vriskam. Tokrat se prvič nisem smejal, samo zijal sem v ta zid ... Obmolknil sem. Počutil sem se izredno majhnega. To je bil osupljiv trenutek. Bistvena razlika med sliko na papirju in dojemanjem realnosti. Dostop je bil izredno

Tomažev sin Tomi bi najraje sedel v avion in očija snel z gore.

Hčerka Urška nestrpno čaka očija Tomaža.

težaven, v dolini sploh ni nihče vedel za to bazo. Nebeškost baze: naleteli smo na travnato moreno, ki je z vseh strani zaprta in vanjo praktično ne moreš priti. Prekrasen ambient! Nad tem pravljичnim ambientom se je dvigovala katedrala ledu in skale.

Zaradi poslabšanja vremena in težav s prevozom ljudi s helikopterjem do baze, se Vam je stena za nekaj dni odmaknila. 25. oktobra zvečer ste vstopili ...

Ko se je vreme ustalilo, sem 25. oktobra vstopil v steno. S seboj sem imel nahrbtnik in vso opremo - vse za skalo, vse za led. Načrtoval sem, da bom prvih 1600 metrov preplezal v eni noči. Bil sem brez varovanja in glede na težavnost, ki sem nanjo naletel, je bilo to izredno težko.

Zgodilo se mi je ravno to, česar si nisem želel - ostal sem ujet v skalnem kuloarju. To je bila velika preizkušnja. Razmere so bile dramatične. Nenadna otoplitev je povzročala ogromne plazove, le 50 m stran od mene so odnesli ledene slapove, po katerih sem nameraval plezati to noč. Mimo mene letijo taki kosi ledu, da mi le Bog lahko pomaga! Grozijo mi seraki, kos ledu me zadene v stegno, tolče po hrbtu, po telesu imam bule, k sreči imam čelado, da je glava ostala cela. Vse se podira, kamenje pada in ne morem plezati, kot bi želel. Vrnitev ni bila mogoča. Kako sem se prebil čez vse slapove, ne vem. Kaj takega nisem še nikoli doživel, tri stopnje vode: okrog mene para, po hrbtu teče voda in obenem v istem trenutku zmrzuje. Toda te preboj je bil izrednega pomena. Četrty dan dosežem snežno stopnjo na 6700 metrih, peti dan plezanja pa je nastopil ključni trenutek, ko sem se znašel pod izredno krušljivim, nepreplezljivim skalnim

skokom, visokim nekaj 100 metrov. Želel sem priti na Poljski greben, a so bile razmere preveč zapletene.

Ko ste dosegli Japonski greben, ste menda jokali od sreče?

Po bivakiranju pod skalno zaporo na višini 7300 m je sledilo celodnevno plezanje, prečenje proti Japonskemu grebenu. Ko sem zagledal prvi klin, ki je kljuboval zobu časa, ki ga plazovi niso odnesli, ki ga sneg ni zametel, sem jokal kot otrok. Ta klin je pomenil vez z življenjem, pomenil je, da sem prišel na pot, po kateri so se drugi že vrnili nazaj v življenje! "Dovršeno je!" sem vpil v radijsko postajo. Jaz sem svoje naredil. To je bil zame glavni trenutek vzpona. Če bi lahko sestopil na drugo stran, bi to naredil brez slabega občutka. Potegnil sem nevidno črto do točke 7300 metrov. Če bi obstajala možnost za dol, bi gotovo šel!

Na Japonskem grebenu vas je čakala nova drama, nov bivak na 7800 metrih.

Zaradi plezanja po goli skali sem izgubil ogromno časa, zato sem moral na višini približno 7800 m spet bivakirati. Bal sem se omrzlin. Skopal sem 1,5m dolgo in pol metra globoko luknjo in se vanjo naslonil. Hotel sem si nekaj skuhati, pa vžigalnik ni več delal. Noč sem prebedel in ta me je zelo zdelala. Skoraj sem se zadušil. Misli sem, da imam pljučni edem. S težavo sem se povzpел na 8000 metrov. Vreme je bilo slabo. Iz Tibeta je pihal močan veter. Bilo je zelo mrzlo in pestile so me bolečine v hrbtu, zelo sem se bal za noge. S težavo mi je uspelo segrevati telo. Pomanjkanje kisika na tej višini pomeni dodaten napor za vsak korak. Bivak na 8000 metrih je bil nova prelomnica, prebivakirati noč v snežni luknji brez šotora.

"Veselo v Kamnik in urno naprej, v prelepe planine odhajam, juheje..." je ob vrnitvi zapel Tomaž (prvi z leve) z ekipo.

Ta noč je pomenila tudi končno odločitev, grem na vrh ali ne. Računal sem na vrh in sem na Japonskem grebenu pustil vso odvečno opremo. Ves čas sem bil na zvezi z bazo, od koder sta mi Gorazd in Stipe brala elektronsko pošto, mi vrtela glasbo Adija Smolarja in me tako ohranjala pri življenju. Po satelitskem telefonu sem se povezal z družino. Žena Sergeja mi je rekla, stena je preplezana, cilj je dosežen. Triletni Tomi mi reče: "Bom šel na avion in te bom snel z gore, da te ne bom več gledal na računalniku." Vreme je vse slabše. Med razmišljanjem mi je On poslal nedvomno sporočilo, da se z vrha ne bom vrnil. Dhaula mi sporoča, da me bo spustila na vrh, z njega ne več. Podarila mi je sladkost stene, ne pa tudi zmagoslavja vrha. Dosegel sem rob stene, se odločal kam: gor, dol, gledal sliko družine. Na sliki sem nekako nejasno opazil, da moj sin Tomi s prstom kaže: pridi dol. Konec ugibanja. Odločil sem se za življenje in začel sestopati na severno stran gore.

Težav pa s tem še ni bilo konec. Čakal vas je dramatičen sestop.

Bil sem zelo utrujen in sem opremo postopoma odlagal. V bivaku (7300 m) sem vso noč poslušal orkanski veter. Ko sem prijel eno od jeklenih plinskih bombic, se mi je pobelilo vseh 10 prstov. Misli sem, da bom izgubil vseh deset členkov na prstih. Brez rokavic in spodnje kape, zaviti v tri spalne vreče sem drgetal do 4 h zjutraj. Z veliko težav sem se začel pripravljati na sestop po klozah in ob sestopu naletel na truplo Ginette Harisson. Ob desetih naj bi me pod I. višinskim taborom pobral helikopter in me rešil z ledene gore. Odrešilnega helikopterja ni bilo. Pol ure, eno uro. Živčna vojna. Izgubil sem stik s Stipetom in Cenetom. Popolna tema. Naenkrat sredi severne stene zopet sam, premražen do kosti, na smrt utrujen. Mraz in veter začneta iz mene črpati še zadnje moči. Na višini 5800 metrov izkopljem v ledu luknjo - svoj enajsti bivak na Dhauli. Čutim, da ugašam ...

V gluhi temi naenkrat zaslišim Cenetov glas. V temi in megli se po kakšni uri tuljenja drug proti drugemu s Tomom le najdeva. Takrat so bile vse besede odveč. Le objemi in trepljanje. Zjutraj nas prebudi zvok helikopterja in skupaj odletimo nazaj v življenje. To, kar sem preplezal, je bilo stokrat hujše od vsega, kar sem kjerkoli splezal doslej.

Kaj je pravzaprav alpinizem?

Plezanje je način življenja. Alpinizem ni šport kot smučanje, roket, tek; alpinizem je nekaj več, je umetnost, je

duhovnost. Sam si določaš poligon, svobodno se odločaš: o steni, o smeri, o težavnostni stopnji ... Absolutne svobode ni nikjer. Prvenstvene smeri so neizbrisljive sledi. Tu je črta, čeprav nevidna. Slediti moraš "tretjemu očesu", kot pravim jaz. Smrti se ne bojim, je le del življenja, pomembno pa je, kaj med rojstvom in smrtjo narediš. Dodobra se zavedam, kaj bom pustil za sabo. Pred leti le grenke spomine, danes družino. Zato je družina le še dodatna motivacija za moje odločitve. Če ne bi imel otrok, z Nuptseja zagotovo ne bi več prišel in tudi ob sestopu z Dhaulagirija je bil odločilen otroški glas. Ne plezam zato, da bi umrl, ampak zato, da bi živel, da bi dosegel svoj cilj.

Ves športni in nešportni svet občuduje vašo modrost, kdaj odnehati. Velikokrat omenjate "tretje oko". Vera je v vašem življenju pomemben dejavnik?

V južni steni Dhaulagirija sem dosegel svoj cilj, nisem iskal vrha. Potegnil sem svojo črto, to, kar sem naredil, je to, kar sem načrtoval. Ničesar več ne bom v steni popravil. Steno je treba spoštovati. Dovolila mi je vstopiti. Če bi šel popravljat, bi me zagotovo ubila. Dano mi je bilo preživeti. Nikoli nisem bil planinec, da bi zbiral žige v planinski izkaznici. To je velika razlika. Vrh bi bil le pika na i.

Sem globoko veren kristjan, pa tudi velik grešnik. Verujem v Boga, ki zame nima imena, je On z veliko začetnico. Velikokrat se obračam k Bogu, v steni molim. S seboj nosim podobico, križ na verižici. Globoko verjamem, da so mi pomagale molitve in dobre želje, ki so jih zame darovali na Brezjah in drugod tisoči ljudi. Imam angela varuha.

Pri vaših podvigih vam ob strani že devet let stoji žena Sergeja. Kako zmore te nečloveške napore? Ob skrbi za vas je na njenih ramenih še vzgoja otrok.

Žena in otroci so mi zagotovo velikanska opora. Kako to zmore, ne vem, sam bi na njenem mestu odpovedal, ker vem, kako je v steni, kakšne pasti prežijo name. Ko sem bil v Ama Dablamu, se je med odpravo rodil sinček Tomi. Nisem bil ob njej. Zaupava si in Sergeja ve, da bom naredil vse, da se bom vrnil. Ob odhodu na odpravo mi vedno da Tomijev čveljček z željo, da ga prinesem nazaj. Doslej sem ga še vedno. V alpinističnem smislu veliko tvegam in tako živim. Stoodstotno zaupam vase in v Njega. Družina mi je dodatna spodbuda. Brez njihove pomoči in razumevanja ne bi nikoli osvajal vrhov. Otrok ne

navdušujem za alpinizem. Družina je bila žrtvovana za nekaj več. Ker še vedno stanujemo pri starših, sem družini obljubil, da bom poskušal poskrbeti tudi za lasten dom. To jim dolgujem.

Južna stena Dhaulagirija je za vedno zapisana v zgodovino svetovnega alpinizma. Ob koncu leta 1999 vam je domači in tuji športni svet izrekel veliko priznanj, v Franciji ste nominirani za Zlati cepin. Vabijo vas na vse strani ... Kako gledate na vse skupaj?

Plezarija je prvi polčas. Odnos do sedme sile je drugi. Sedma sila te hitro odpljune. Jaz živim za alpinizem in od alpinizma. Barvam zvonike, pobiram blato, se vzpenjam na strehe, da se preživim, da nabereim sredstva ... Vesel sem priznanj, toda v tem trenutku bi rad izkoristil medijsko priljubljenost in nekaj naredil za male ljudi. Tudi sam sem majhen. V Nepalju se da reševati življenja, doma bi rad pomagal tistim, ki pomoč potrebujejo. Tako sem organiziral dražbo alpinistične opreme (kombinezon, višinski čevlji, dereze), s katero sem preplezal osrednjo južno steno Dhaulagirija, za tri otroke pokojnega prijatelja alpinista Janeza Jegliča. Za njim so ostale tri sirote, sedemletna Mirjam, petletna Ana in dve leti star Filip ter vdova, ki se je morala sama spoprijeti z življenjem (pri Območnem združenju Rdečega križa Kamnik je odprt poseben žiro račun, na katerem se zbirajo dobrodelna sredstva 50140-678-57044, sklic na št. 200, z navedbo "humanitarni prispevek - Janez Jeglič). Veliko je že dober namen, če pa lahko kaj storiš, pomagaš, je to še toliko lepše, k temu smo poklicani. Dobro se vrača z dobrim, slabo s slabim in kar seješ, to žanješ. Bog nam je dal danosti, ki jih moramo izkoristiti.

Kaj bi sporočili bralcem Naše luči, Slovencem doma in po svetu, ki spremljajo vaše alpinistične uspehe?

Naj ne pozabijo na svoje korenine. Ne bodimo hlapci tujcem. Čas bi bil, da se postavimo na lastne noge. Imamo svojo državo, svoj jezik in bi morali biti bolj samozavestni, kot smo. Bolj bi morali ceniti lastne dosežke, lastne uspehe. Varovati moramo tisto, kar imamo, lipo, kozolec, potico ... Pregovor pravi: "Boj se tujcev, ki prinašajo darove," kajti zadaj imajo svoje cilje svoje namene. Stopajmo bolj pokončno in nehajmo biti hlapci.

Pogovarjala se je Marinka Mošnik

DAR TRENUTKA

Lučiči novoletnih praznikov so ugasnile. Dnevi so bili podobni tistim, ki so minevali v prejšnjem stoletju. Ljudje so se privadili na začetek novega tisočletja. Privadili so se pravzaprav mnogo hitreje, kot so nekateri mislili. Vse je potekalo skoraj tako kot nekoč.

Kot da se je v ljudi naselilo neko razočaranje, ker se ni zgodilo nič katastrofalnega, nič v nebo vpijočega. Kot da so se ljudje utrudili od velikega pričakovanja.

"Nekaj bi se moralo zgoditi. Se ti ne zdi, Tomaž?" je Pavla od strani pogledala Tomaža, ki je nemo gledal predse. "Kaj vem. Morda je tako tudi prav. Malo miru pred pomladjo. Marca bo kar naenkrat vse oživel. Vedno je tako. Tudi letos ne bo nič drugače." Nasmehnil se je Pavli, ki je vstala in začela pospravljati krožnike z mize.

Nič drugače? Tomaž si je sam zase znova postavil vprašanje. Mar res ne bo nič drugače? Ko pa je vendar vsak trenutek tako drugačen od prejšnjega. Takšen je kot voda v potoku. Vsak hip priteče druga, drugače šumi, drugače odseva v soncu. In že odteče ter prižubori nova, čisto sveža. Nehote bi stegnil roko in v dlan zajel to vodo življenja ter si jo ponesel k ustom. Ali pa bi si v vodi zgolj ohladil vročo dlan. Začutil bi tisto prvinskost bivanja, ki ga v sebi skrivnostno nosi žuborenje studenca. Saj ni res, da se nič ne dogaja. Vsak trenutek se nekaj dogaja. Vse se spreminja. Vse nekam potuje. Vsak trenutek si želi imeti dlan, ki ga pričakuje, ki v njem odkriva dragocenost, enkratnost, neponovljivost. Dlan, ki ga toplo objame in mu nameni vso pozornost, ves čas, vse pričakovanje in sprejemanje. In potem se ta čisto vsakdanji trenutek odpre kot školjka bisernica ter človeku, ki mu je ponudil svojo dlan, svojo popolno pozornost, hip svojega časa, podari biser. Tak svetel biser, ki se poigrava s sončnimi žarki ter odseva skrivnostne globine bivanja in lahkotna vzpenjanja luči v brezmejnost hrepenenja.

Tak, od človeka iskreno in brezpogojno sprejeti trenutek, je neskončni dar. Nekaj neponovljivega je. In tudi nekaj večno izgubljenega ter zamujenega, če ga ne vidimo, če ga sploh ne opazimo, če gremo preprosto mimo zaradi tolikih "nujnih opravkov". Tomaž je v srcu začutil nekaj toplega. Morda je to utrip tega, sedanjega trenutka. Zavestno ga doživlja. Čuti ga. Vsega sprejema v svojo

razprto dlan. Zato se mu ta trenutek njegovega bivanja razkriva v vsej lepoti, svetlini in osrečujoč.

"Pa saj to ni nič. Nič se ne dogaja. Le Pavla ropota s svojo posodo v kuhinji," si je Tomaž oporekal. Toda nekje globoko v njem je bil pravkar sprejeti trenutek. Še vedno ga čuti. Nekje v duši in v srcu se je zasedral. Od znotraj ga osvetljuje. Zato je v njem vse svetlo in toplo.

"Zaradi enega samega trenutka, ki sem ga z vso pozornostjo in naklonjenostjo sprejel in vzljubil?" se je Tomaž začudil.

Morda smo ljudje v tisočletjih hitenja za svojimi uspehi in bežanja pred svojimi strahovi izgubili občutek za tisti najbolj vsakdanji trenutek, za prav ta, sedanjega trenutka. Za trenutek, ki prav ta hip čaka in trka in želi biti z nami. Ker hitimo in bežimo, živimo v preteklosti in žalujemo za trenutki, ki smo jih zamudili ali pa si noro želimo živeti v prihodnosti, in novih tisočletjih, v pričakovanju, ki je daleč za skrivnostnimi obzorji. Tomaž je zmajal z glavo. "Ampak saj je človeško srce dovolj veliko, da združi vse troje. Da blagoslavlja sprejete in zamujene trenutke preteklosti, da izreka dobrodošlico trenutkom, ki prihajajo, in da posveča ljubečo pozornost prav temu, sedanjemu trenutku.

Jože Urbanija

BLAGOSLOV

“Ne spustim te, ako me ne blagosloviš,” pravi očak Jakob Bogu. To beremo v poročilu Prve Mojzesove knjige o Jakobovem nočnem boju z možem, v katerem sluti božjo navzočnost. V tem Jakobovem boju za božji blagoslov prihaja pretresljivo do izraza Izraelovo hrepenenje, da bi se ga Bog dotaknil in sprejel.

“**Benedicere**”, latinska beseda za blagoslov, pomeni **izrekati dobro**. Pomeni, da neka beseda tudi učinkuje, kar izraža: mogočna beseda. O moči božje besede govori poročilo o stvarjenju: “Bog je rekel: ‘Bodi svetloba!’ In bila je svetloba” (1 Mz 1,3).

O isti božji moči pričujejo Jezusovi čudeži ozdravljenja. “Hočem, bodi očiščen” (Mt 8,3), pravi Jezus gobavcu in zgodilo se je, kar je rekel.

Takšnih mogočnih besed ne more Cerkev izrekati v svojem imenu, temveč samo **po božjem pooblastilu**. Kadar duhovnik pri maši izgovarja Jezusove besede: “To je moje telo”, se zgodi, kar povedo. Kruh je postal Jezusovo zakramentalno telo, saj je to Jezus zagotovil. Kjer pa Cerkev izgovarja besede blagoslova, z njimi naslavlja prošnje na Boga. S tem seveda noče Boga prisiliti, temveč utemeljeno zaupa Tistemu, ki s svojim blagoslovom spremlja Izrael na poti zgodovine in ki je Cerkev v Jezusu Kristusu obdaril s polnostjo vsega blagoslova.

Človek potrebuje besede “**benedicere**”, da mu nekdo govori dobro, da ga blagoslavlja.

To hvaležno sprejema od drugih ljudi, ki mu želijo dobro. Vernik je prepričan, da z vsakim blagoslovom po človeku nagovarjamo Boga kot izvir vsega blagoslova.

Cerkev ne pridržuje blagoslavljanja samo zakramentalno posvečenim kristjanom. **Vsi kristjani morejo in naj drug drugega blagoslavlajo**: starši otroke, otroci starše, prav tako sozakonce in prijatelje. Tisti, ki v Cerkvi poosebljajo apostolsko počelo, pa blagoslavlajo s posebnim Kristusovim polnomočjem. To so škofje, duhovniki in diakoni. Besede njihovega blagoslavljanja navadno spremljajo znamenja, kakor so polaganje rok, pokrižanje, blagoslavljen voda in kadilo. V stoletjih je nastala v Cerkvi posebna knjiga z molitvami in obredi, po katerih naj bi blagoslavljali ljudi in stvari. Za vsemi stoji skrita prošnja, **naj Bog položi roko na blagoslovljene in posvečene** in naj jih napolni z močjo svoje dobrohotne navzočnosti. Z blagoslovom sklepamo tudi obhajanje evharistije. Razumemo ga kot popotnico za napore vsakdanjika, v katerega naj bi kristjan vtisnil sledove božje navzočnosti.

(Iz knjige krškega škofa E. Kapelarija Znamenja)

KAJ BO S TO NAŠO MLADINO?

To vprašanje slišimo iz ust izseljenskih staršev mnogokrat. Slišijo ga vsi tisti, ki se bolj dejavno vključujejo v življenje naših izseljencev. Površni opazovalec ne zazna, kako globoko v materi in očetu tiči spraševanje o lastnih otrocih, ki so jih rodili na tujem ali pa so jih v rsnih letih pripeljali s seboj v tujino.

Velikokrat je ta stiska staršev zelo prikrita, zatajena med mnogimi manj skrb zbujujočimi temami. Najpogosteje ostane pokrita z dogodki, ki kažejo na uspešnost odraslih. Skrivajo se za kuliso pridobitev in uspehov, ki so vredni občudovanja in priznanja. **Življenje pa je seveda mnogoplastno**, ne sestavljajo ga samo posrečene stvari, kjer se je pokazala izseljenčeva uspešnost. Resničnost nas čaka tam, kjer se nam uspe srečati tako s svojimi uspehi kot tudi s porazi.

In prav otroci in mladi ljudje ter njihove usode kažejo na to raven, kjer je veliko bolečih izkušenj.

Kaj bo z našo mladino, ki je zrasla na tujem?

S tem se je vredno spoprijeti nekoliko bolj natančno. Gre namreč za ljudi, za mlade ljudi, ki imajo prihodnost pred seboj. Jutri bodo na mnogih področjih prevzemali polno odgovornost. Odgovornost tudi za svojo kulturno in duhovno podobo, ki je nikoli ne bodo mogli povsem izenačiti s podobo svojega okolja. V Nemčiji in Švici je to nemštvo nekoliko različno. V Franciji je jezikovno in kulturno okolje francosko. Sredi tega sveta se znajde druga generacija slovenskih izseljencev, izpostavljena prilaganju razmeram okolja in integraciji tudi v kulturnem in duhovnem smislu.

Integracija je potrebna, saj se mora človek v socialnem smislu prilagoditi okolju, v njem mora zaživeti kot član skupnosti. Upoštevati mora pravila bivanja in delovanja, če hoče živeti v soglasju z družbo. Sprejemati mora drugačnost ljudi okoli sebe in obenem mora dati priložnost, da okolje spozna in prizna njegovo kulturno drugačnost.

Ta proces je naporna naloga, ki je vsi izseljenci ne zmorejo izpeljati vedno na idealen način. V veliko pomoč kolikor toliko normalnemu prehajanju v integrativne tokove je mnogim prav slovenska izseljenska skupnost. V veliko primerih je gonilna sila te skupnosti slovenski izseljenski duhovnik in župnijska skupnost.

Toda mi smo pri mladih. Njim se marsikje ni uspelo množično vključiti v slovenske župnijske skupnosti zlasti potem, ko so končali osnovno šolo ali poklicno izobraževanje. Možnosti za delo so pogosto odpeljale mladeniča ali mladenko iz družinskega okolja. Še bolj je povezanost z domačim okoljem trgalo ustanavljanje mladih družin, ki so zaradi raztepenosti naših ljudi v veliki večini dvonarodne in s tem dvokulturne. Stik s slovensko skupnostjo je postal marsikateremu mlademu Slovencu preveliko breme, saj je bilo to zelo odvisno od razumevanja partnerja. Po večini je ostala jezikovna ovira pretrd oreh za mlado družino in s tem razlog za odtujitev.

Vendar kdor bi trdil, da so ti mladi ljudje kvečjemu še 'simpatizerji Slovenije', kakor se je pred kratkim izrazil o njih predsednik Slovenske izseljenske matice, **ta je sam velik zaničevalec slovenstva in slovenske narodne zavesti.** Ljudi se ne da odpisati od slovenstva le po jezikovnem merilu. Kulturna in s tem narodna podoba tiči namreč globoko v duhovnem bistvu človeka. Lahko zelo dolgo "spi", potem pa se nenadoma pojavi ob določenem trenutku osebnostne rasti in samozavesti. Pojavi se ob vprašanju o koreninah in prednikih. Pri tem pa je lahko velika in neprestana spodbuda sorodstvo, najprej seveda starši, bratje in sestre in nato vsi sorodniki v Sloveniji ali na tujem. Morda prav sorodstvo iz Slovenije premalo pozna odgovornost do svojih izseljenskih sorodnikov. Vsak telefon, vsako pismo je dragocena pobuda, kaj šele obiski in druge priložnosti za skupno bivanje.

Koliko teh mladih po vsej Evropi ali po vsem svetu razseljenih Slovencev, od katerih bo le manjši del imeli slovensko državljanstvo, **bo iskalo svoje korenine**, danes ne moremo presoditi. Eno pa vemo lahko že zdaj. Velika priložnost zanje bodo stiki s sorodniki in čim dlje ohranjene žive slovenske skupnosti.

To nalogo ima vsak, ki se zave pomembnosti sodelovanja v župnijah in drugih organiziranih skupnostih, ki gojijo slovensko zavest na nekoliko višji ravni, kot je veselica, kranjska klobasa in folklorna skupina.

pripravil jp

IGRA Z ZDOMCI

Vedno znova se potrjuje spoznanje, da je med našimi zdomci izjemno veliko sposobnih ljudi, nekaj celo daleč nad povprečjem. Zanje vemo, če jih poznamo osebno, včasih pa o kakem spregovorijo tudi naši mediji. V glavnem pa še vedno velja pravilo iz komunističnih časov, naj se o izseljencih in njihovih uspehih, ugledu in veljavi ne govori zlasti, če so ali verni ali kritični do oblasti, prej komunistične, sedaj ... iste.

Svetovni mediji so se razpisali o duhovniku in slikarju Marku Ivanu Rupniku, ki mu je papež zaupal poslikavo svoje kapele. To delo je zdaj končano, deležno priznanja in občudovanja. Zdaj je ta naš zdomec, ki so mu papež in tujina že dolgo tega priznali odličnost, končno prišel na prve strani naših medijev. Postal je Delova osebnost leta, tako da se je temu čudil tudi Delov novinar, ki je objavil kratek pogovor z njim. Še več, na veliko presenečenje je bil izbran za Prešernovega nagrajenca za leto 2000. Čestitamo nagrajencu, pa tudi tistim, ki so ga izbrali ... Smemo upati, da to napoveduje bolj prijateljski odnos do vseh zdomcev, brez ideološke diskriminacije ali manipulacij?

Zabavna oddaja na nacionalni televiziji "Res je" upravičeno zbuja sum, da so zdomci za del naših politikov kaj več kot statisti v njihovi igri. Na božični večer, ki je družinski in intimni kakor noben drug, je namreč voditeljica pripeljala pred gledalce ključnega politika prejšnjega in sedanjega režima: Milana Kučana. **Ta vdor politike v intimnost božičnega večera je deloval kot atentat na osnovne civilizacijske norme in navade,** še zlasti ker je prišel Kučanovo podobo loščit Joseph Harel, trgovec z orožjem. Da, prav ste prebrali: trgovec z orožjem na božični večer razlaga zaprepadenim Slovencem, kako imeniten mož je Kučan. To je v neposrednem prenosu iz Izraela zatrdil tudi Šimon Perez. Kako ne bi ta dva tako mislila, saj sta leta 1993 ponudila kup orožja za mastne denarce, ki ga je naša država tudi kupila po Kučanovem in Kacinovem obisku leta 1994 v Izraelu. Davkoplačevalci smo tako plačali vojno opremo, ki ne ustreza standardom Nata, in ta nas je zato pustil na čakalni listi za vstop, kjer smo še zdaj. Ta korak

roč od Zahoda ni imel le velike varnostne, politične in gospodarske škode, marveč tudi človeško: ob izraelski havbici je izgubil življenje naš vojak, častnik pa je oslepel.

Ko je v ušesih številnih gledalcev še odmevala pesem angelov "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem", jim je **televizija vsiljevala slavo nekega politika in jo podkrepila s prodajalci vojne in smrti.** Brez sramu in brez okusa! Danes se javnost sprašuje, ali je šlo za ponesrečeno promocijo Kučana ali pa mu je kdo spretno nastavil past, v katero se je ujel. Vse namreč kaže, da se Kučan in predsednik vlade Drnovšek razhajata, kar zna biti v tem volilnem letu usodno za enega od njiju. Drnovšek se vse bolj usmerja v Evropo in je pripravljen sprejeti tudi večinski volilni sistem, ki je zmagal na plebiscitu in ga je ustavno sodišče večkrat potrdilo. Nasprotno pa Kučan gleda proti jugu in zavrača rezultate plebiscita o volilnem sistemu. Ker je Drnovšek zaradi svoje usmeritve vse bolj priljubljen, je poskušal Kučan na sam božični večer pozlatiti svojo podobo, a mu je več kot spodletelo.

In kaj imajo s to oddajo zdomci? Da ne bi oddaja izzvenela kot politična propaganda, je bila med gosti tudi redovnica s. Vida Žabot, ki deluje v Italiji, poznamo pa jo iz njenega delovanja na Razkrižju, ko so se vrli Razkrižani borili za slovensko besedo. S simpatično pojavo in nunsko uglajenostjo ni le ogrela src gledalcev, ampak je v njih položila tudi nekaj laskavih misli o izjemnosti Milana Kučana. On je bil središče večera, vse je obstajalo le zaradi njegove veličine in zanjo. Ne čudim se, da je Delov kolumnist o oddaji zapisal: "*Bila je osupljiva mešanica očetovstva, materinstva, sinovstva in kurbirstva. Bila je parada emocij in zapuosti ter neumnosti in manipuliranja, nategnjenih do dobesedno nacionalnih dimenzij.*" Za svoje delo doma in na tujem si je sestra Žabot gotovo zaslužila kaj drugega, kakor da se poigrajo z njo in jo vključijo v loščenje podobe ambicioznega politika.

Oddaja je bila tako simptom zgrešenega odnosa do naših zdomcev, podedovanega iz komunističnih časov, ko jih doma pritegnemo v igro le, "če pridejo prav". Ravno tak odnos pa bo treba spremeniti in jim pokazati, da jih cenimo in spoštujemo zaradi njih samih, njihovega dela in ugleda, ki so si ga na tujem prislužili z garanjem. Tako zdomci več kot dostojno pričajo o veličini slovenske kulture, ki je vse kaj drugega, kakor to, kar sta ponudila predsednik države in nacionalna televizija na božični večer. O tem nas v teh dneh prepriča že bežen pogled na Rupnikove mozaike v Vatikanu.

Drago Ocvirk

V SVETEM LETU PODELJUJE CERKEV ODPUSTKE

"Izkazoval bom milost, komur hočem biti milostljiv, in usmilil se bom, kogar se hočem usmiliti" 2 Mz 33,19.

Sveti, naj bo slavljen Njegovo ime, je pokazal Mojzesu vse zakladnice nebes, kjer je spravljeno plačilo za pravične. Mojzes ga je vprašal: "Gospod veselja, za koga je pripravljena ta zakladnica?"

Bog je odgovoril: "Za tiste, ki živijo pravično."

"In ta zakladnica?" "Za ljudi, ki podpirajo modre." In tako je šlo naprej, dokler niso prišli do ogromne zakladnice. Tedaj Mojzes zopet vpraša: "In za koga je pripravljena ta zakladnica?"

Bog mu odgovori: "Kdor je sam kaj zaslužil, dobi iz tiste zakladnice, iz katere mu pripada plačilo. Če pa kdo nima nobenih zaslug, tistega se usmilim in mu dam zastoj iz te zakladnice. Zato je zapisano: 'Izkazoval bom milost, komur hočem biti milostljiv in usmilil se bom, kogar se hočem usmiliti' 2 Mz 33,19." (Po midrašu Tanhuma, Ki Thissa, 16, Buber, str. 58).

Nauk in praksa odpustkov v Cerкви sta tesno povezana z učinki zakramenta pokore. "Odpustek je odpuščanje časne kazni pred Bogom za tiste grehe, katerih krivda je že odpuščena. Prejme ga kristjan, ki je pravilno pripravljen pod določenimi pogoji ob pomoči Cerkve, katera v službi odrešenja z oblastjo razdeljuje in naklanja zaklad zados-titev Kristusa in svetnikov" je zapisano v Katekizmu Katoliške cerkve (KKC 1471).

Odpustek je "vrnitev k zakladu Cerkve" v okviru zakramenta sprave oz. spovedi. Cerkev, ki je Mati usmiljenja, črpa iz svetosti njenih članov (vse molitve, žrtve in dobra dela kristjanov na zemlji ter svetnikov v nebesih), Device Marije in iz Jezusovega trpljenja moč in potrebne zasluge, da pride na pomoč slabotnemu grešniku.

Greh nosi s seboj dvojno posledico: KRIVDO in KAZEN. Krivdo lahko izbriše samo Bog (v zakramentu sprave - spovedi, za kar je potrebo kesanje - obžalovanje in trdni sklep - zla se varovati), kazen pa naj bi "odslužili s pokoro" (popravo škode, če smo jo storili, z molitvijo, žrtvijo in dobri deli). Ker tega marsikdaj ne naredimo dovolj, nam prihaja naproti Cerkev z ODPUSTKI.

Veliki - smrtni greh (med te Cerkev šteje: umor (tudi splav), prešuštvo oz. zakonsko nezvestobo in odpad od

vere oz. slabo dejanje, ki je narejeno zavestno, prostovoljno in je veliko - npr. tatvina) nas loči od Boga, in če ni kesanja in odpuščanja, je to "večna kazen" in pogubljenje.

Če pa je po kesanju krivda odpuščena, ostaja še časna kazen (pokora), ki jo mora človek opraviti v tem življenju ali pa v vicah. In tukaj pride Cerkev naproti z ODPUSTKI!

To lahko primerjamo s prometno nesrečo, ki bi jo nekdo hote - zavestno povzročil in pri tem ubil več ljudi.

Če bi sam nesrečo preživel, bi sodnik določil kazensko do smrtne ječe - kje drugje bi ga takoj ubili - izgubil bi vozniško dovoljenje in nosil bi tudi druge posledice: polomljene kosti, razbita pločevina, povrnitev škode oz. odškodnina za mrtve, poškodovane... Spoved bi v tem primeru pomenila oprostilno sodbo, za krivdo, kolikor bi bil sposoben, bi moral sam povrniti škodo, ostalo pa "prevzame zavarovalnica" oz. priskoči na pomoč mati Cerkev z ODPUSTKI.

Zato kristjanu, tudi če bi naredil še tako velik greh, ni treba nikoli obupati. Kajti če sam ne zmore popraviti vsega, kar je naredil slabega, mu prihaja naproti Kristus po svoji Cerкви. V SVETEM LETU imamo lepo priložnost, da zase ali za pokojne prejmemo te čudovite darove iz zaklada Cerkve.

J. Šket

SLOVENSKO MARIJINO NARODNO SVETIŠČE

Iz nagovora nadškofa dr. Rodeta med slovesno razglasitvijo

Marija je imela s svojo materinsko navzočnostjo velikanski pomen in vpliv na zgodovino slovenskega naroda in na življenje slovenskega človeka.

Ta zaupna ljubezen med Marijo in slovenskim narodom se je začela zelo zgodaj. Prva cerkev, ki je bila zgrajena na slovenskih tleh, je bila posvečena Mariji, ki so jo naši predniki imenovali Gospa Sveta. To se je zgodilo pod vladavo kneza Hotimira okrog leta 760, prav na začetku prve evangelizacije slovenskega naroda.

Med vsemi romarskimi središči v Sloveniji so Brezje eno najmlajših. Leta 1800 je mošenjski župnik Urban Ažbe poleg cerkve sv. Vida postavil majhno kapelo v čast Mariji Pomočnici, za katero je leta 1814 kranjski slikar Leopold Layer po zaobljubi v napoleonskih ječah naslikal čudovito podobo Marije Pomagaj, ki jo je slovensko ljudstvo takoj spoznalo, vzelo za svojo in jo vzljubilo.

Število romarjev je raslo iz leta v leto in cerkev sv. Vida je postala premajhna. Tako je župnik Franc Kumer začel zidati sedanjo mogočno cerkev, ki jo je leta 1900 posvetil goriški nadškof, kardinal Jakob Missia.

Veliki Marijin častilec, ljubljanski škof Anton B. Jeglič je 1. septembra 1907 slovesno **okronal milostno podobo kot mater in kraljico Slovencev.** Odtlej je bila Marija Pomagaj vse bolj povezana z usodo slovenskega naroda, tako v veličastnih trenutkih zmagoslavja, kot v tragičnih letih vojne in revolucije.

Leta 1969 je bilo na Brezjah prvo romanje bolnikov iz vse Slovenije, ki ga je vodil koprski škof Janez Jenko. Odtlej se velike verske manifestacije na Brezjah vrstijo iz leta v leto in potrjujejo vlogo najpomembnejšega slovenskega duhovnega središča. **To je priznal tudi papež Janez Pavel II., ki je leta 1988 na prošnjo nadškofa Šuštarja odlikoval brezjansko cerkev s častnim naslovom bazilika,** leta 1996 pa se je med svojim obiskom v Sloveniji najprej poklonil Mariji Pomagaj in molil za slovenski narod.

Dejansko je Marija Pomagaj najbližja slovenskemu srcu. V njenem milem pogledu je slovenski človek našel tolažbo in upanje v težkih trenutkih svojega življenja. **Nanjo je pomislil slovenski vojak, ki se je boril na tujih frontah ali v bojih za domovino. Kot najčistejši spomin na**

Slovenijo je vzela njeno podobo izseljenec, ki se je podajal na delo v tujino. Z mislijo nanjo je zapuščal svoj dom begunec, ko je odhajal v neznano in ko si je ustvaril nov dom, je njeno podobo postavil na častno mesto kot najtrdnejšo vez z izgubljeno domovino. Njej na čast je pozidal cerkve ali kapele v Rimu, Združenih državah Amerike, Kanadi, Argentini, Avstraliji, Nemčiji, Franciji in drugod po svetu.

Če je podoba Marije Pomagaj najbolj splošno priljubljena in sprejeta od vseh Slovencev, pa ima razglasitev njene cerkve na Brezjah za narodno svetišče tudi zelo **jasen državniški pomen.** Tako kot ima vsaka država svoje glavno mesto, svojo kraljevsko ali predsedniško palačo, svoj državni zbor, svoje vrhovno sodišče, tako ima tudi svoje **narodno svetišče.**

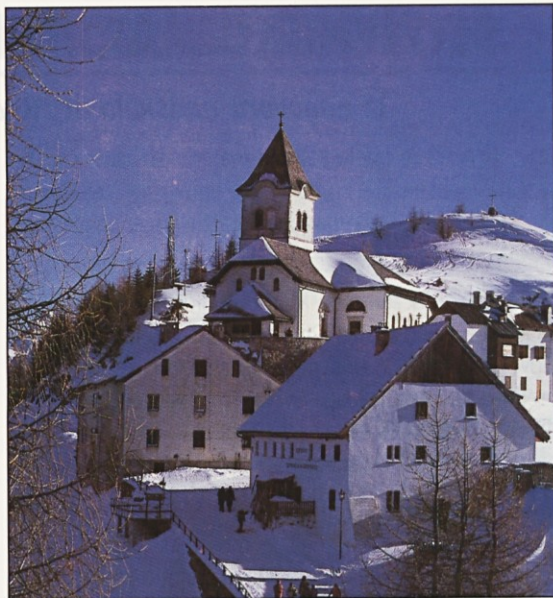
Vendar to nikakor ne zmanjšuje pomena drugih božjepotnih cerkva v Sloveniji, ki so pri srcu ljudem različnih krajev. Prav pa je, da eno od teh izstopa kot narodno svetišče za ves slovenski narod. To so Brezje dejansko že več kot 150 let; odslej tudi uradno.

Okrogle obletnice iz slovenske zgodovine v letu 2000

Prelomno leto 2000 je za Slovenijo tudi leto okroglih obletnic.

- 8. januarja 1990 je predsednik slovenske skupščine Miran Potrč na podlagi volilne zakonodaje, ki jo je skupščina sprejela 27. decembra 1989, razpisal prve poveljne večstrankarske volitve.
- slovenska skupščina je z ustavnimi amandmaji 8. marca 1990 iz uradnega imena republike črtala besedo "socialistična" in omogočila uvedbo večstrankarskega političnega sistema.
- v Sloveniji so 8. in 24. aprila 1990 potekale prve večstrankarske volitve, na katerih je s prepričljivo večino zmagala združena opozicija DEMOS. Na volitvah je Demos skupaj dobil 126 glasov, od drugih strank pa kot posamična stranka največ Stranka demokratične prenove (nekdanja ZKS). V skupščino je prišlo deset strank.
- ustanovna seja nove skupščine je bila 17. maja 1990. Za predsednika je bil izvoljen France Bučar, predsednik republike pa je mandat za sestavo nove vlade zaupal predsedniku SKD Lojzetu Peterletu, ker so krščanski demokrati znotraj Demosa dobili največ glasov.
- 27-članska vlada je bila izvoljena brez večjega nasprotovanja.
- 8. julija 1990 je pred množičnim grobiščem domobrancev v Kočevskem rogu potekala spravna slovesnost, ki so se je udeležili najvišji predstavniki političnega in javnega življenja, vključno s predsednikom predsedstva Milanom Kučanom, mašo pa je vodil tedanji ljubljanski nadškof in slovenski metropolit Alojzij Šuštar. Spravne slovesnosti se je udeležilo več deset tisoč ljudi, žrtvam poveljnega poboja pa so postavili spomenik.
- 23. decembra 1990 je potekal plebiscit, ki se ga je udeležilo 93,2 odstotka vseh volilnih upravičencev, za samostojno Slovenijo pa se jih je odločilo 88,2 odstotka volilcev.
- 10. oktobra 2000 bo minilo 80 let od plebiscita na Koroškem, na katerem so se prebivalci odločali med kraljevino Jugoslavijo in republiko Avstrijo; večina se je odločila za Avstrijo.

Sveti Višarje

- 12. novembra 2000 bo minilo 80 let od podpisa Rapalske pogodbe, s katero so Goriška, del Notranjske, Trst in vsa Istra pripadli Italiji.
- 26. novembra bo minilo 200 let od rojstva slovenskega pisatelja in pesnika, mariborskega škofa Antona Martina Slomška, ki ga je papež 19. septembra 1999 razglasil za blaženega.
- 27. novembra bomo zaznamovali 135 let od rojstva začetnika krščanskega socialnega gibanja na Slovenskem Janeza Evangelista Kreka.
- 14. januarja je minilo 135 let, odkar je v Celovcu začel izhajati najstarejši slovenski politični časnik Slovenec.
- 8. junija bo minilo 450 let od izida prvih slovenskih knjig, Abecednika in Katekizma, 7. julija pa 865 let od začetka rednega meniškega življenja v cistercijskem samostanu Stična.
- slovenska prestolnica Ljubljana bo 10. septembra proslavila 95. obletnico odkritja Prešernovega spomenika.

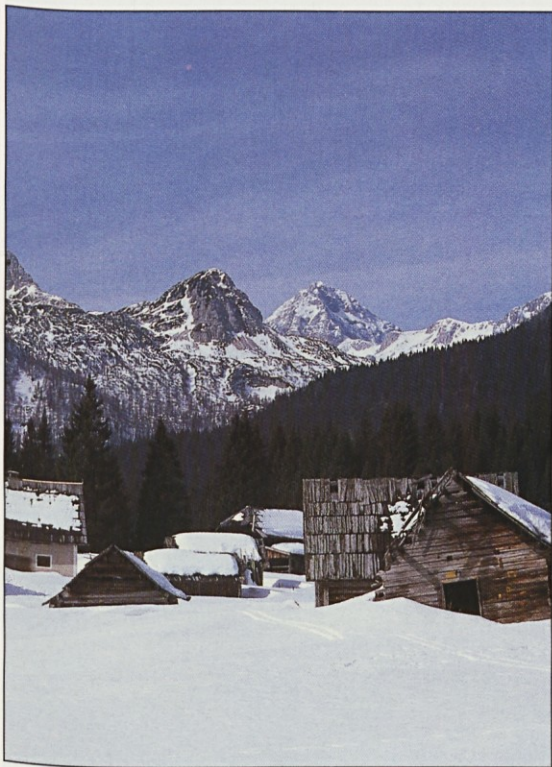
Kako nas vidijo v svetu?

Slovenski državni rating ostaja po ocenah Dun & Bradstreeta tudi v začetku leta 2000 enak, in sicer DB3a.

Po poročilu Dun & Bradstreeta si Slovenija z omenjenim ratingom na območju vzhodne Evrope z Madžarsko deli prvo mesto, pri čemer zaenkrat ne kaže, da bi se jima v kratkem pridružila še kakšna država.

Tokratno poročilo se ukvarja izključno s slovenskim vključevanjem v Evropsko unijo, opažanji iz poročil EU in mnenji nekaterih visokih uradnikov EU. Med slednjimi sta zanimivi predvsem dve; **prvo mnenje pravi, da je Slovenija dovolj pripravljena za sprejem v EU v prvem krogu, drugo pa ocenjuje, da lahko predolgo odlaganje priključitve povzroči naraščanje evroskepticizma med državljani držav kandidatk.**

Dun & Bradstreet v svojem poročilu povzema ugotovitve misije Mednarodnega denarnega sklada (IMF), ki je Slovenijo obiskala v novembru lani ter pohvalila napredek pri oblikovanju ustanov tržne ekonomije in napovedala rast bruto domačega proizvoda Slovenije v letu 2000, ki naj bi bila posledica oživitve povpraševanja v zahodnem delu Evrope. IMF je ob takratnem obisku izpostavil potrebno znižanje javne porabe, predvsem zaradi "rapidne" rasti socialnih transferjev, ki so posledica hitro

Velika Planina

se staračje populacije, in dodal, da je Slovenija država z največjim številom proračunskih računov med državami v tranziciji. IMF je priznal napredek, dosežen pri reformiranju pokojninskega sistema, hkrati pa izrazil nestrinjanje s hitrostjo reform socialno-varstvenega sistema. Ob svojem obisku se je IMF zavzel še za hitrejšo privatizacijo bank.

Kar zadeva vključevanje v EU, Dun & Bradstreet ocenjuje, da bo to postal prednostni cilj slovenske vlade v prihodnjih dveh do treh letih. Administrativne ovire, ki morajo biti pred vključitvijo Slovenije kot polnopravne članice v EU odstranjene, naj bi po pisanju D&B povzročile, da se bo slovenska priključitev EU zavlekla v leto 2005.

ZAPISALI SO ...

MAG 6/1, Monika Kubelj

Proti vetru

Ni še tako dolgo tega, kar so pročelja naših domov in vseh javnih poslopij krasile plapolajoče zastave. Ob praznikih so jih ljudje ponosno razobesili in s tem pokazali spoštovanje do narodnega simbola in do same države. Pa vendar se zdi, da je od takrat minilo pol stoletja in da gre bolj za prakso neke druge civilizacije.

Zakona določa kazen samo v primeru, če bi "po pomoti" izobesili kako drugo zastavo.

Na zadnji dan samostojnosti v prejšnjem tisočletju so bili torej drogovci bolj ali manj prazni. Domovi so sicer bili okrašeni, a ne s tem državnim simbolom, temveč z lučkami in smrekovimi vejicami. Večina prebivalcev tega nekaj-metrskega kosa blaga sploh nima doma. Ali pa so ga pospravili nekam na podstrešje, kjer ga počasi glodajo molji. In jim še na pamet ne pride, da bi ga spet poiskali. Izobešanje zastav se zdi odveč in čisto iz mode. Taka praksa odseva predvsem odnos državljanov do lastne države in seveda njenih voditeljev. In ta ni nič kaj pozitiven. Sicer pa imajo ravnodušen odnos do zastave celo v najvišjih državnih organih. V času ustvarjanja države so namreč njeno obliko sprejeli zelo na hitro, češ da jo bodo kasneje spremenili, pa se ji do danes še niso posvetili. Kako naj se ji potem posvetijo njihovi podaniki?

Kako se bomo upokojevali po novem?

Osnovni ukrep za zagotavljanje vzdržnosti pokojninskega sistema je seveda **upokojevanje pri višji starosti**. Pri nas bo upokojitvena starost po koncu prehodnih obdobij, ki bo trajalo 23 let, za ženske določena pri 61, za moške pa pri 63 letih. Za upokojitev bo moral tako odslej zavarovaneц/ka izpolniti dva pogoja: doseči bo moral/a vsaj z zakonom določeno minimalno starost in zakonsko določeno pokojninsko dobo. Oba pogoja za upokojitev se bosta postopoma izostrovala.

Pri zavarovankah se bosta minimalna in polna upokojitvena starost dvigali hkrati: v tem letu bo tako **minimalna in polna starost znašala 53 let in štiri mesece, v letu 2001 pa 53 let in osem mesecev**, itd. Zahtevana polna delovna oziroma pokojninska doba za odhod v pokoj pa se bo zavarovankam s sedanjih 35 let začela dvigati šele leta 2002, in sicer še bolj postopno, po tri mesece na leto, do zahtevanih 38 let leta 2013. Pri polni delovni dobi (40 let) bodo zavarovanci lahko brez odbitkov odšli v pokoj pri 58. letu starosti, ženske pa v prehodnem obdobju vsako leto za štiri mesece kasneje.

Pogoj za upokojevanje je tudi pokojninska doba, in sicer 38 let za ženske in 40 let moške. Omenjene pogoje pa je mogoče brez odbitkov uporabiti pri 58. letih starosti. Omenjene starostne meje pa so po novem zakonu lahko tudi nižje, saj se te meje znižujejo odvisno od števila otrok, mogoča pa so tudi upoštevanja let študija in vojaškega roka.

Tako se bo zavarovanki (po dogovoru lahko tudi zavarovancu) upokojitvena starostna meja znižala zaradi starševstva in zaposlitve pred 18. letom starosti, vendar zavarovancem največ do 58 let, zavarovankam pa za starševstvo največ do 56 let. Če so se zavarovanke zaposlile pred 18. letom starosti, se njihova starostna meja zniža za ves čas trajanja zavarovanja pred dopolnjenim 18. letom, vendar največ do 55. leta starosti.

Starostna meja upokojitve - minimalna in polna starost - **pa se lahko zniža, zaradi starševstva.** Tudi ta se bo uvajala zelo postopoma. V letošnjem, prvem letu reforme bo to znižanje upokojitvene starosti za starševstvo znašalo pol meseca za enega otroka, 2,25

meseca za tri otroke in 1,25 meseca več še za vsakega nadaljnega otroka. Tako se bo zavarovankam po letu 2014, ko bo ta pravica dokončno uveljavljena, znižala starostna meja za vsakega rojenega ali posvojenega otroka, za katerega je skrbela in ga vzgajala vsaj pet let. Po novi zakonodaji lahko ženske - tako kot moški - svojo pokojnino zvišajo tudi z dokupom let oziroma z upoštevanjem dodane dobe za študij in vojaški rok in tako dosežejo, da se upokojijo pred dopolnjeno polno starostjo.

Polna starost, ki zavarovancu zagotavlja odmero polne pokojnine brez odbitkov, se bo za ženske in moške začela dvigovati s 1. januarjem 2000, vendar za moške hitreje. Vsako leto se bo zvišala za šest mesecev, tako da bo polna starost 63 let uveljavljena leta 2009. Za ženske pa bo polna starost, to je 61 let, uveljavljena leta 2023.

Zakon uvaja nova instituta pokojnin - državno in vdovsko. Državna pokojnina je neke vrste nacionalna pokojnina v sistemu pokojninskega zavarovanja in ne izhaja iz zavarovanja. Definirana je kot prejemek, ki se ob dopolnitvi določene starosti zagotavlja osebam, ki nima nobene pokojnine in katere lastni dohodki ne presegajo cenzusa za pridobitev varstvenega dodatka - s pogojem, da je ta oseba dopolnila 65 let in je med 15. in 65. letom starosti najmanj 30 let bivala v Sloveniji. **Vdovska pokojnina** je prejemek, ki pripada preživelemu partnerju oz. ob izpolnjevanju določenih pogojev tudi razvezanemu zakoncu ali partnerju v zunajzakonski skupnosti, umrlega zavarovanca ali uživalca pokojnine, če izpolnjuje pogoje, ki jih določa ta zakon. Tako bodo lahko vdovci ali vdove izbirali med tremi možnostmi: lahko bodo imeli lastno pokojnino, družinsko pokojnino (70 odstotkov pokojnikove) ali pa vdovsko pokojnino. Ena od velikih novosti zakona je dodatno pokojninsko kolektivno zavarovanje. To zavarovanje praktično pomeni postopno uvedbo drugega pokojninskega stebra v Sloveniji. Avtorji reforme, s tem uvajajo dodatno pokojnino, ki bo nekoliko nadomestila nižjo ciljno odmerno stopnjo. Odmerna stopnja pokojnin pa bo s sedanjih 8 odstotka pokojninske osnove postopoma padla na 72,5 odstotka.

Željka Zagorac, EOL

A N G L I J A

LONDON

Mesec februar označuje predvsem svečnica; naj nas ob blagoslovu sveč spomni na bogat pomen prižgane sveče, ki nas spremlja od rojstva do smrti.

Stari, dobri, verni Simeon v prazničnem evangeliju govori o Luči, ki razsvetljuje poganе. Vemo, o kom govori in o kom je prerokoval. Na svečnico prinesemo v cerkev sveče za praznovanje Jezusovega darovanja v templju. Sveče so najprej znamenje naravne luči, obenem tudi znamenje Luči, o kateri je govoril Simeon. Akademik Emilijan Cevc v knjigi *Preproste stvari o luči* takole razmišlja: "Luč nas združuje. Nobene razlike ne dela. Ne dobrih ne slabih stvari ne pozna, kajti za razlikovanje med njima je treba, da smo sami z obojim obloženi, s slabim še bolj kot z dobrim. Živim in mrtvim sveti. Spremlja nas in nam pomaga, sveti bolnikom; vso noč jim dela družbo in v veliko tolažbo jim je. Umirajoči jo drži v ohlajajočih se rokah. Nešteto ljubečih src moli ob njihovih posteljah: 'In večna luč naj jim sveti ...' Rad bi zakričal: 'Luč! Luč!' Kakor izgubljen popotnik, o luč, zvesta čuvarica življenja." Tako akademik prof. Emilijan Cevc.

Čemu na svečnico blagoslovljamo sveče? Prav zaradi preroškega gledanja pobožnega starčka Simeona, da je otrok Jezus tista luč, ki bo odslej svetila vsem narodom. V

prošnji pred blagoslovom izrazimo namen, zakaj se zbiramo s svečami v rokah: da bi jih nosili Bogu v slavo. V blagoslovu sveč želimo podoživljati svoj krst. Takrat je duhovnik krščevalec prižgal ob velikonočni sveči našo krstno svečo in s tem simbolično pokazal, da smo v tem trenutku prejeli v svojo dušo nekaj svetlega, božjega. Božja luč je zasvetila v nas, zato je duhovnik vzkliknil staršem: "Sprejmite Kristusovo luč." Starši in botri, ohranite luč, ki vam je zaupana, da bo otrok hodil v življenju kot otrok luči ... Blagosloavljanje sveč na svečnico nas torej sprašuje: Ali smo še otroci luči, ali v nas še gori vera vstalega Gospoda ali pa smo postali le še tleči stenji in smo v nevarnosti, da ugasnemo. Poživimo ta praznik luč svoje vere!

Še drugi pomeni prižiganja sveč: Plamen sveče je človeku v različnih verstvih vedno znamenje ljubezni. To je izrazito pri kristjanih. Z njim želimo pokazati, da je ljubezen, povezanost še živa, pa čeprav ni več mogoč telesni stik s pokojnimi. Prižigamo jih na grobovih, pa čeprav se mnogi ne zavedajo globljega pomena tega dejanja. Sveča s svojim izgorevanjem in svetlobo pove, da ljubezen ni ugasnila, da še želimo njihove duhovne navzočnosti, če druga ni več mogoča.

Verni človek pa prižge svečo tudi ob znamenjih, podobah in v cerkvi. Ljubezen do Boga in svetnikov naj bo živa in topla, kakor je živ in topel plamen sveče, ki se nesebično daruje, ko izgoreva. Taka naj bo naša povezanost z Bogom.

V adventnem času so bile slovenske sv. maše in naša srečanja po vseh krajih Anglije in Walesa, kjer ima

slovenska katoliška misija svoje postojanke. Na četrto adventno nedeljo sta bila gosta v Našem domu duhovnika iz domovine **prof. dr. Tone Jamnik in magister Jože Plut**. Slednji je profesor verouka na škofijski gimnaziji v Šenvidu. Od srede januarja pa do konca šolskega leta bo v Londonu študiral.

Božične praznike smo obhajali še posebno slovesno v Bedfordu, Rochdaleu in Londonu. Pri obhajanju slovenskega božiča v Rochdaleu se nam je pridružil tudi mlad duhovnik, naš rojak, **g. Peter Kravos**, ki je župnijski upravitelj angleške župnije Clayton v Bradfordu. Kljub obilnemu delu na svoji župniji se naši skupnosti rad in pogosto pridruži pri slovenskih sv. mašah.

Za novoletne praznike smo kar s tremi duhovniki slovesno obhajali slovensko božično bogoslužje v kapeli Našega doma - zlasti slovo od starega in vstop v novo leto 2000. Gosta v Našem domu sta tudi tokrat bila, kot že vrsto let, naša dobra in zvesta prijatelja, **pater Franci Pivec** (gvardijan v Mariboru) in **pater Peter Lavrih**, komisar za Sveto deželo in gvardijan v frančiškanskem samostanu v Nazarjah.

Sporočamo žalostno vest, da je prav na zadnji dan starega leta na Westmoreland Street Heart Hospital v Londonu odšel s tega sveta v družbo angelov v nebesih **mali** (dobro leto stari) **Žan Horvat**, o katerem smo poročali v januarski številki Naše luči in za njegovo ozdravljenje prosili molitve. Božja volja je bila drugačna, kot je bila želja njegovih staršev in nas, ki smo bili in smo še vedno z njimi povezani v molitvi. Mali Žan ne potrebuje več nobenih molitev, kot angelu v nebesih se mu

Krst Aleksandra Johna Tindike-Krajška

lahko le priporočamo. Naše molitve pa potrebujejo njegovi starši, da bi jim dobri Bog dal potrebnih moči, da bi sprejeli Njegovo voljo in premagali žalost za malim Žanom, vedoč, da imajo zdaj pri Bogu in svojem sinu, nedolžnem mučencu, največjega priprošnjika.

24. oktobra so pri Krajškovih v Derbyju obhajali zakrament sv. krsta, ki ga je prejel mali Aleksander (Alex) John Tindike-Krajšek. Rojen je bil 18. julija 1999 Roziki Krajšek Tindike in Joeu Tindikeju. Krščen je bil v župnijski cerkvi sv. Jurija v Derbyju. Krstitelj je bil družinski prijatelj, duhovnik Peter Kravos. Čestitamo mladi družini in Ivanki Krajšek, ki je zdaj babica kar štirim ljubkim vnukom: Dominiku, Bianki, Catherine in Aleksu. Želimo jim polno Božjega blagoslova za zdravje, srečo, za vse dobro in najboljše.

Michelle, 24-letna hčerka Majde in vnukinja Jožeta in Marije Grkman iz Haslingdena nad Manchestrom, je **5. julija 1999 diplomirala na medicinski fakulteti univerze v Liverpoolu**. Kot zdravniška pripravnica je pred

dvema letoma pomagala v bolnišnici v Ugandi. Zdaj je že v zdravniški službi v bolnišnici v Warringtonu. Mladi zdravnici iz srca čestitamo za tako uspešno opravljeno diplomu in ji želimo polno uspehov v njenem poklicu ter sreče in zadovoljstva v osebnem življenju.

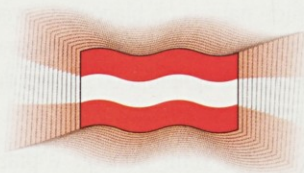
Naša dobra in zvesta članica slovenske skupnosti v Rochdaleu, gospa **Olga Kos**, je 15. januarja **obhajala 70-letnico življenja**. K častiljivemu jubileju ji iskreno in iz srca čestitamo

Michelle – vnukinja Grkmanovih iz Haslingdena – je diplomirala na medicinski fakulteti v Liverpoolu.

in kličemo Božjega blagoslova, da ji dobri Bog da potrebnih moči po hudih preizkušnjah v zadnjih dveh letih - zlasti zaradi smrti njenega dobrega moža Jožeta in ljubljene mame Angelce.

ŽPS slovenske katoliške misije
v Veliki Britaniji

A V S T R I J A

DUNAJ

Adventna duhovna obnova

Letošnja adventna duhovna obnova, na katero je župnik Štekl povabil prof. dr. Draga Ocvirka, je bila v soboto in nedeljo, 11. in 12. decembra. V soboto zvečer je g. Ocvirk na zanimiv način podal Markov evangelij v luči evangeljske mavrice, s poudarkom na vsakdanjem življenju. "Gospodova beseda je klic k svetlobi, ki se uresničuje v besedi in ljubezni. Zaradi ljubezni smo z Bogom eno, naše mesto je v medsebojnih odnosih, kar je naša veličina in na kar smo lahko ponosni. Spremeniti bi morali temeljne življenske poglede in se zavedati, da smo ljubljene". Zelo bogato duhovno razmišljanje smo sklenili s sveto spovedjo.

Razveseljivo je, da se je duhovne obnove udeležilo razmeroma veliko ljudi, predvsem tistih, ki živijo na obrobju ali zunaj Dunaja.

V nedeljo, 12. decembra, je g. Ocvirk maševal. V zelo lepi pridigi je nadaljeval razmišljanje o človeku in Bogu.

Današnji človek izgublja ime, v družbi je samo še številka. Bog prihaja med nas in v nas ne vidi številke, ampak nas kliče po imenu. Bogu je vsak človek nekaj posebnega. Ker Bog deluje po ljudeh, se tudi ljudje srečujemo z Bogom po vsakem človeku. Če odklonimo sočloveku pomoč ali mu odtegnemo svojo roko, smo zavrnilo Boga; če smo s človekom neprijazni, smo neprijazni z Bogom.

Z gostom smo se po sveti maši zadržali še v dvorani.

Obogatil je našo skupnost z novimi mislimi o božji ljubezni in medsebojni povezanosti, o enosti z Bogom in dodatno zalil semena, katera v naša srca pogosto seje naš dušni pastir Štekl. Takih srečanj si še želimo!

V adventu so se vrstila tedenska srečanja, na katerih smo molili in imeli duhovne pogovore, o čemer smo poročali v prejšnji številki NL. Čas pričakovanja smo na četrto adventno nedeljo zaokrožili z lepim kulturnim dogodkom. V nedeljo, 19. decembra, zvečer smo namreč imeli **adventni koncert**, ki ga je organiziral naš župnik Štekl. Med nas je povabil godalni **kvartet bratov Feguš** iz

Maribora. Mladi, nadarjeni glasbeniki (Simon, Peter, Filip, Andrej in Jernej), stari med 16 in 21 let, so se nam predstavili z deli Wolfganga Amadeusa Mozarta, Josefa Haydna in s skladbo, ki jo je za svoje fante skomponiral oče, Maks Feguš. Koncert je zaradi boljše akustike in večjega prostora potekal v cerkvi. Točke je povezoval župnik Štekl. Med odmorom smo se lahko okrepčali s punčem in piškoti.

Drugi del koncerta je potekal v knjižnici. Profesor glasbe, Till Körber, se nam je na klavirju predstavil z deli W. A. Mozarta. Presenečenje večera pa je bil nastop Ota Gerdeja, člana naše skupnosti, študenta prava in solopetja; zapel nam je tri pesmi.

Vse izjavalce smo nagradili z navdušenim ploskanjem in jim v zahvalo izročili skromna darila. Zahvale in pozornosti sta bila deležna tudi zakonca, zdravnica Vera in Maks Feguš, ki spremljata svoje sinove na vseh nastopih.

Na sveti večer smo imeli polnočnico, katere se je udeležilo razmeroma veliko ljudi, med njimi nekaj takih, ki doslej niso prihajali med nas. V lepo okrašeni cerkvi je Sveta noč milo za-

zvenela v prostoru in v naših srcih, obarvana z jubilejnim letom 2000.

Na silvestrovo smo se ob 17. uri zbrali k zahvalni sveti maši. Praznovali smo jo skupaj z avstrijsko skupnostjo, zato je bogoslužje potekalo dvojezično. Po maši smo se Slovenci zbrali v dvorani, si ob lepo obloženi mizi nazdravili ter si zaželeli v prihajajočem novem letu vse najlepše.

Medtem ko je v mestu in po vseh ulicah pokalo in se bliskalo, kot bi izbruhnila vojna, je naš župnik ob polnoči z zvonjenjem v zvoniku zaznanil prihod novega tisočletja ter se tako pridružil zvonjenju zvonov v drugih dunajskih cerkvah.

Darja B.

B E L G I J A

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

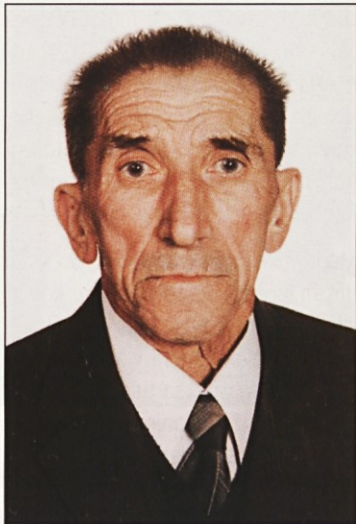
V La Bouverieju je 29. novembra 1999 **umrl Anton Štembergar**, upokojeni rudar. Polnih 12 let je delal v rudniku premoga. Leta 1960 se je upokojil - najprej invalidsko, potem pa starostno. Rodil se je 15. oktobra 1922 v Vrbovem pri Ilirski Bistrici in dočkal 77 let. Pogrebno sveto mašo smo imeli 2. decembra v župnijski cerkvi svetega Jožefa. Zadnje slovesnosti se je udeležilo kar lepo število naših rojakov. Njegova žena Ivanka, rojena Brgoe, je umrla julija 1996.

Naj oba počivata v Božjem miru. Njegovi hčerki Tereziji, poročeni

Miklavž nas je obiskal tudi na Dunaju.

Legat, in drugim žalujočim izrekamo naše krščansko sožalje.

Pokojni Anton Štemberger iz La Bouverieja

Sporočiti vam moramo še eno žalostno novico. 21. julija 1999 je umrla Marija Rušt, rojena Mauri. Živela je v kraju Courcelles pri svoji hčerki Marie-Luise, ki ji je ljubeče stregla in ji stala ob strani, ko je preživljala zadnji del svoje zemeljske poti. Marija je bila rojena v Grahovem ob Bači 28. julij 1907; dočakala je skoraj 92 let.

Naj počiva v miru, njeni hčerki pa naše iskreno sožalje.

EISDEN - GENK

V januarski številki Naše luči smo se s tukajšnjimi rojaki veselili poroke Janeza Globevnika in Marleen van de Hauwe.

V tej številki lahko poročam o lepem praznovanju Gospodovega rojstva. V Genku se nas je v italijanski cerkvi na sveti večer ob 21. uri zbralo kar blizu 100. Zelo lepo je prepeval zbor **Naš dom pod vodstvom dr. Francija**

Novaka. K tej maši pridejo rojaki in tudi prijatelji drugih narodnosti iz celega belgijskega Limburga. Pri polnočnici v Heerlerheideu na Nizozemskem je bilo navzočih okrog 200 ljudi.

Na božični dan smo imeli tretjo slovensko mašo, pri kateri je ustvaril domačnost slovenskega božiča zbor Slomšek pod vodstvom Vilija Roglja. Ker je večina Slovencev na sveti večer pri božični maši v Genku, pridejo nekateri tudi drugič k tej maši v Eisden ob 10.45. Število je okrog 50.

Morda bodo nekateri sobratje v domovini zmajevali z glavo ob teh številkah v primerjavi s stotinami in tisoči vernikov pri božičnih mašah v domovini.

Tudi sam imam domotožje po nepozabnih doživetjih v nekaterih župnijah ob velikih praznikih v domovini. Sem pa srečen, da morem in smem vsaj malo omogočiti doživljanje verne domovine ljudem, ki so zaradi najrazličnejših vzrokov morda za vse življenje prikrajšani za neprimerljive lepote slovenskega, duhovno bogatega praznovanja. V tem je smisel našega poslanstva. Bog daj, da bi to bilo mogoče vse do takrat, dokler si bodo Slovenci po svetu želeli slovenskega bogoslužja!

Na nedeljo svete Družine smo se na povabilo Slovenskega katoliškega kulturnega in pevskega društva A. M. Slomšek zbrali k praznovanju božiča (božičnici) v dvorani naše misije v Eisdnu. Zbor Slomšek je zapel nekaj božičnih pesmi, bralci pa prebrali nekaj spodbudnih tekstov z božično vsebino. Društvo Slomšek je izročilo denarno božično darilo zborovodju Viliju, ki za vsake pevske vaje naredi več kot 200 km, in župniku Lojzetu,

da bi še bolj pridno obiskoval vse zdrave, zlasti pa bolne in ostarele člane naše skupnosti. Zbrana družčina - okrog 50 ljudi - je še precej časa ostala v dvoranici ob prijateljskem klepetu in uživanjem dobrot, ki so jih pripravili prijazni in požrtvovalni člani, zlasti pa članice Društva Slomšek.

EISDEN

31. oktobra se je od nas za vedno poslovila zelo verna in prijazna **Ljudmila Razdevšek**, vdova po Janezu Gajšku. Rojena je bila avgusta 1914 v Grižah pri Celju. K slovenski maši je, dokler je le mogla, rada prihajala s kolesom. Veliko je pretrpela zaradi revme, nekaj zadnjih mesecev pa je križ bolezni pogumno in vedro nosila v bolnišnicah. Naj počiva v miru in v nebesih moli za vse nas.

Ob novem letu 2000

Ob novem letu se veselimo novega, božje Ljubezni, ki se bo na tisoče

(Maasmechelen) Pokojna Elizabeta Terselič, hčerka Beti in pravnukinja Laurane

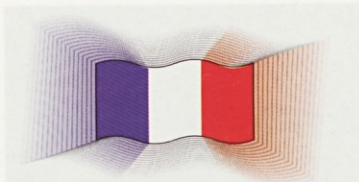
načinov sklanjala nad nami in nad stvarstvom, ter ugibamo, kaj nam bo novi 366-dnevni trenutek prinesel. Obenem nas navdaja strah, kaj strašnega se lahko zgodi v naravi, ranjeni in zaznamovani s posledicami izvirnega greha in grehi človeštva, koliko hudega bo morda povzročil človek, ki ne sledi ljubeznivemu klicu in zapovedi Troedinega: "LJUBI BOGA ..., LJUBI SVOJEGA BLIŽNJEGA ...". Morda se počutimo kakor plavajoči listi na razburkanem morju ali pobesnelem hudourniku.

Verni pa se veselimo najbolj osrečujoče resničnosti, da je v čolnu življenja z nami On, ki je Gospod časov in vekov in nam govori: "Z vami sem vse dni do konca sveta." Lepa letnica 2000 naj nas na vsakem koraku spominja, kar nam zagotavlja On, ki je s svojim rojstvom na svet zaradi nas in našega zveličanja razmejil minljivost na "pred Kristusom in po Njem". V Njem s slehernim minljivim trenutkom, preživetim v Njegovi Ljubezni, stopamo v neminljivost, v večnost.

Dragi bralci Naše luči, naj to voščilo živi med nami v letu 2000! Največja nesreča se nam lahko zgodi, če zapustimo pot, ki nam jo je Bog določil v svoji očetovski ljubezni.

Ob novem letu se oziramo tudi nazaj, v preteklih 365 dni, ki so bili za večino tako kratki. Pomembno je le, če so bili z vero, upanjem in ljubeznijo sklenjeni v božje kraljestvo, v delček veselja, ki nam ga je Bog predvidel ... Očetje in matere ste uživali ob sreči svoje družine, duhovniki smo bili Bogu hvaležni, da smo mogli kaj narediti za srečo zaupanih nam ljudi.

Alozij Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Vsako adventno nedeljo se je prižgala na zelenem vencu ena sveča in nam oznanjala bližajoče se božične praznike. G. Jean nam je z veliko in globoko prizadevnostjo omogočil poglobitev vere prav po lepoti liturgične vsebine. Pred vsako sv. mašo smo molili sveti rožni venec za dobro pripravo na božične praznike ter za mir v svetu. Hvalevredno je, da je čedalje več molivcev rožnega venca. Sodobni človek čuti potrebo po molitvi, da se vsaj za nekaj trenutkov osvobodi mestnih zidov in vsakdanjega hrupa, ki pušča prah v notranjosti vsakega človeka. Molitev pa čisti in pripravlja vest, da se umirja v božji tihoti in vsaj za kratek čas pozabi skrbi.

Pred božičnimi prazniki sta Jean in dr. Janez Zorec pripravila jaslice ob vznožju oltarja in okrasila kapelo svete Terezije Deteta Jezusa. Z umetniško ustvarjalnostjo in globoko vero sta ob vznožju oltarja pripravila votlino, v katero smo pri polnočni maši položili Dete. Tako smo s polnočnico vstopili v skrivnost božičnega večera. Sveti večer Slovincem v Parizu še vedno nekaj pomeni, saj je bila udeležba pri božičnih mašah kar velika. S tem smo pokazali, da so nam slovenske maše še kako potrebne in da vsak potrebuje skupnost rojakov za pravilno rast osebnosti in normalen razvoj duhovnosti v tujem okolju. Prav pesem: "Sveta noč,

blažena noč ..." na koncu maše je pričala, da še vedno nosimo v sebi pristnost slovenske melodije in besede. Pesem nas je zazibala v radostno veselje božičnega večera. Po maši smo mnogi obstali pred jaslicami in jih občudovali s preprostostjo otrok, ki znajo gledati skrivnost odrešenja z bleščečo svetlobo. Vsak je drugemu želel vse najboljše, stisk roke z voščilom je bil trden prijem veselja, ki ga je čutilo srce. Tak je bil sveti večer v Parizu!

Francoski radio in televizija sta že poročala, da iz atlanske strani prihajata močan veter in dež. Pihal je veter in dež je padal, kot da bi škafe zlivali na nebu. Sunki vetra so bili čedalje močnejši tako, da so drevesa padala, strehe so bile odkrite in marsikateri avto na cestnem parkirišču je bil razbit ali pa celo potlačen pod pezo drevesa, ki ga je izruval veter s koreninami vred. **Tudi streha našega skupnega doma je bila poškodovana, da ne govorimo o kapeli sv. Terezije.** Skoraj vsak je imel pri hiši kaj poškodovanega. Zdaj je vsa Francija v obnovi. Leta in leta sem doživljal ciklone na Madagaskarju, a reči moram, da so bili tu sunki vetra močnejši. Veter je tulil, da je glasni pisk rezal v ušesih kot bolečina človeške nemoči. Mnogi Slovenci in tudi Francozi so mi dejali: "Z vso moderno tehniko je človek v takih trenutkih nemočen!" Francoski predsednik Jacques Chirac je na televiziji po velikem orkanu dejal: "Les Français sont blessés!" (Francozi so ranjeni). Tako je trenutno stanje v Franciji na prelomnici tisočletja.

Silvestrovanje

Po vseh mogočih napovedih o skorajšnjem koncu sveta smo 26. decembra na dan svetega Štefana zares

V dvorani slovenskega doma v Parizu

doživeli apokaliptično nevihto stoletja, ki bo po Franciji pustila posledice. Ob tem smo skoraj pozabili na silvestrovanje, ki je bilo pred vrati. Nekaj pogumnih se nas je odpravilo v naš dom v Châtillon, da pripravimo dvorano. Ko smo šli po lestev v kapelo, je bila ta podobna Postojnski jami, kapljalo je z vseh koncev in bali smo se, da nam bo vlaga uničila lepe jaslice. Dvorana ni utrpela škode in delo je hitro potekalo, ko pa nam je v četrtek v bližini Reimsa zamrznil še orkester iz Slovenije, smo skoraj obupali. Toda z dobro voljo in požrtvovalnostjo smo prekoračili tudi ta problem. **Zadnji dan starega leta je bila dvorana doma popolnoma zasedena.** Trio Storžič nas je z valčki in polkami popeljal letu 2000 naproti. V kuhinji je bila nenavadna gneča in le izredna iznajdljivost in spretnost naših kuharic sta preprečili dolgo čakanje pred barom. Tudi mladina se je tokrat odlično odrezala in pokazala, da se je veliko naučila v naši skupnosti in nam z veseljem pomaga. Malo pred polnočjo je veliko gostov šlo gledat sloviti ognjemet z Eifflovega stolpa; po mnenju vseh, ki so ga videli, je bil najlepši na svetu. V dvo-

rani pa je zabučalo in obrazi so se zjasnili ob izrekanju dobrih želja. Že smo bili v letu 2000 in orkester je nazdravil g. Silvu, ki je praznoval, saj pred polnočjo ni bilo časa. Posebna opazka pa je namenjena nekaterim tečnejšem, ki hočejo biti v ospredju, in jim je treba posvetiti vso pozornost, čeprav se za našo skupnost prav malo zanimajo. Hvala Bogu, da so redki, zavedati pa bi se morali, da je vse delo na teh prireditvah pristo-voljno; **peščica ljudi stori vse, da se imajo drugi lepo.** Tudi potice in vse dobrote so vedno delo istih dobrih ljudi, ki ne zahtevajo ničesar, samo malo dobre volje. Vedno poudarjamo, da prinesite dobro voljo s seboj, ker ta ni naprodaj. Samo tako bo naša skupnost še naprej delala za naše dobro počutje.

Iskrena zahvala vsem, ki ste nam pomagali, da je večer lepo uspel, v imenu Društva Slovencev v Parizu pa vsem zdravo in uspešno leto 2000.

Janez Ložar

MERICOURT

Na praznik sv. Barbare je Društvo sv. Barbare pripravilo srečanje s Slovenci, Poljaki in Francozi. To pa zato,

da se vsaj enkrat na leto vidijo, pogovorijo in se skupaj poveselejo. Milka, Irena in Silvi so bile letos gonilna sila vseh priprav in dela. Začelo se je s sveto mašo na čast sv. Barbare, zavetnica rudarjev. Petje je pripravil in vodil François Razložnik. Kljub rudarski bolezni in težavam na dihalih še vedno zapoje kot slovenski slavček. Slovenske verske in narodne pesmi najlepše povežejo ljudi in ohranjajo našo besedo na tujem. Letos nas je presenetil francoski duhovnik, ki je odgovoren za tujce v severnem delu Francije. Dejal nam je: "Hvala slovenskemu župnijskemu občestvu, da se tako preprosto in globoko vključuje v pastoralno delo v krajevni Cerkvi. Vi ste vzgled drugim izseljenskim občestvom, saj sodelujete z vedrino in jasnim značajem pri oblikovanju Cerkve v Franciji." To je bilo lepo priznanje za 75-letno prisotnost Slovencev na severu Francije. Tako je delo, molitev in sodelovanje slovenskih duhovnikov in ljudi gradilo most med narodi. **Delo slovenskih duhovnikov, ki so se trudili in izčrpali v delu za blagor mnogim, je vidno povsod.** Med kosilom je bilo veliko veselja, narodne pesmi so si sledile pozno v popoldanske ure. Vsak je prinesel košarico dobre volje in nasmeh. Društvo sv. Barbare vliva veliko upanja za ohranjanje slovenstva na vseh področjih. Škoda, da društva v preteklosti in tudi danes slovenske oblasti ne priznajo. Res drži pravilo: "Kdor dela, je trn v peti tistih, ki vidi-jo samo tiste, ki nič ne naredijo za ohranitev slovenske besede, Cerkve in naroda na tujem." Slovenci, prebudimo se! Zahtevajmo pravico, da nam slovenska vlada prizna naš obstoj, saj je vsak delavec vreden svoje-ga plačila in priznanja.

Odhajali smo z nasmehom na obrazu in z željo, da se drugo leto spet srečamo. Vsem hvala za vse!

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA - MARSEILLE

V soboto, 18. decembra, smo se spet zbrali pri sveti maši v Marseillu. To je bila slovenska priprava na božično praznovanje. Vem, da so tamkajšnji rojaki dokaj dobro vključeni v krajevne župnije, in to mi je v veliko veselje. **Naj vam bodo slovenske maše samo v večjo spodbudo**, da v življenjskem okolju pričujete o svoji veri, ki je obogatena s slovenskim čutenjem. Posebej sem hvaležen vsem, ki prihajate od daleč (celo do 100 km), ne glede na zdravstvene težave in druge stiske.

Prav na večer pred novim letom sem prejel žalostno novico, da nas je po dolgi bolezni in trpljenju zapustila **Hermina Michel**. Po rodu je bila Štajerka iz Celja, kjer se je rodila leta 1912. Ko sem v teh dneh povprašal njeno prijateljico s. Kristino iz Lorguesa, naj mi pove kaj o gospe Hermini za Našo luč, so bile njene prve besede: "Goreča duša." In prav tako sem jo poznal tudi sam.

Pokojna Hermina je imela težko življenje. Pred vojno je služila v Beogradu, kjer je spoznala svojega moža Francoza in se z njim preselila v Francijo. V kratkem zakonu - zgodaj je ovdovela - se jima je rodil sin Vili. Bila je pionirka slovenske skupnosti v Marseillu, saj je prav ona začela zbirati rojake med letoma 1960-1970, ko je iz Nice prihajal maševat zanje p. Jakob Vučina. Silno je ljubila slovensko besedo in je tudi zelo lepo prepevala. Njena največja bolečina v

zadnjih letih je bila, da zaradi bolezni ni mogla več k slovenski maši. Kristusa je ljubila nadvse; ko sem ji občasno nesel obhajilo, ga je vedno sprejela s solzami v očeh. Na srečanje z večnim Očetom je bila pripravljena kot redkokdo. Pred kakšnim mesecem sem jo z nekaterimi rojaki obiskal v bolniški hiši v Aubagnu. Takrat smo že zagotovo vedeli, da se vidimo zadnjič. Hermina, ki je v zadnjih mesecih zaradi bolezni shujšala kar 30 kilogramov, nam je z živo gorečnostjo govorila o tem, kako si želi, da bi jo Bog poklical k sebi. Podelil sem ji zakramente in sveto popotnico.

"Goreča duša" zdaj izgoreva v ljubezni v živi navzočnosti nebeškega Ženina. V veri vam sledimo, Hermina!

NICA

Jubilejno leto 2000 se je že začelo, nam pa ostaja še vedno nekaj spominov iz leta 1999. Pa ne le spominov, temveč tudi veliko razlogov za

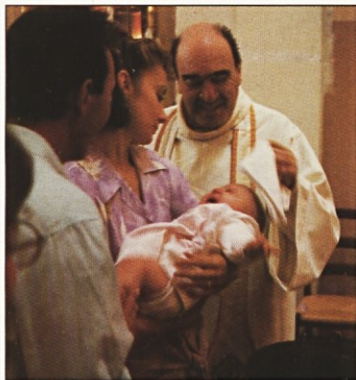

Philippe Plešnar in Anne Robert iz Marseilla sta 21. avgusta stopila na skupno pot zakonskega življenja.

hvaležnost. Na silvestrski večer smo obhajali zahvalno mašo in tako na poseben način dali najprej hvalo Bogu. A tudi vi, dobri ljudje, ne smete biti izvzeti. Čutim prijetno dolžnost, da se od vsega srca zahvalim najprej vsem tistim, ki mi že od prihoda med vas stojite ob strani. Rad bi vas vse naštel, a imen bi bilo kar precej. Vseeno pa se želim poimensko zahvaliti vsaj nekaterim, ki se trudite, da bi naša katoliška misija obrodila sadove.

Nedeljo za nedeljo opažamo skromnega človeka s košatimi brki, ki s prenosnimi orglami pod pazduho prihaja k maši in vodi ter spremlja naše petje. Vsi iz Nice veste, da govorim o Metodu Cankarju. Kako žalostna bi bila naša mašna slavja brez tega požrtvovalnega organista, ki igra tako pri slovenskih mašah kot pri mašah za Hrvate! Povrhu pa še vedno spremlja duhovnika med rojake v Marseille. Dragi naš Metod! Mogoče smo preveč zadržani, ko je treba izreči besedo zahvale, a vedite, da je vaš trud našim skupnostim nadvse dragocen.

Bog ne daj, da bi prezrli tudi druge, ki se trudijo za lepoto našega bogočastja. Tako dobra gospa Vida Ferjančič redno pol ure pred mašo vodi molitev rožnega venca. Hvala tudi vsem, ki začenjate dokaj redno prihajati k tej molitvi. Omeniti moram tudi našega Toneta Kobala, mladeniča, ki nam vsako nedeljo bere berila. Ko ga vidite in slišite brati, ne veste, da to od njega zahteva vselej veliko priprave, saj je rojen v Franciji in ni še tako večš slovenščine. Vedno si že med tednom oskrbi tekste beril, s pomočjo posnetka na kaseti se uči pravilno izgovarjati besede, povrhu pa vedno pride uro pred mašo in se pripravlja,

Julija Koren iz Levensa je 18. sept. prejela zakrament sv. krsta.

da bi vam čim boljše posredoval božjo besedo. Občudovanja in posnemanja vredna zavzetost! Vabim vas, da Toneta še posebej podpremo z molitvijo, saj se v letošnjem letu pripravlja na prejem zakramenta sv. birne.

Vsekakor hvala tudi tistim, ki pred oltar položite kakšen šopek, in tistim, ki nikoli ne pozabite na skromen prigrizek in aperitiv, da polepša našo družabnost po svetih mašah.

Prav posebno osebno zahvalo pa želim izreči tudi tistim, ki mislite na telesni blagor vašega duhovnika in skrbite za čistočo prostorov slovenske misije. Redki vedo, da si za to prizadevajo gospe Marica Čelik, Vida Štucin in Ivica Leban. Nikoli ne rečejo: "Saj ima župnik dovolj časa, naj sam postori vse to!" V vseh stvareh je tako, da dobro srce običajno potrebe vidi, in če more, nanje tako ali drugače odgovori, priskoči na pomoč z molitvijo in spodbudo, če pa je s srčno dobroto kaj narobe, se oglasijo le ostri jeziki...

Bog mi odpusti, ker vem, da sem spregledal koga, ki bi še zaslužil, da se njegovo ime omeni s hvaležnostjo. Številni so neimenovani dobrotniki, ki mi pošljejo po pošti ali pa v

roke stisnejo bankovec in rečejo: "Bog blagoslovi vaše delo, mi pa bomo po svoje pomagali!" Drugi se me pozorno spomnijo s takim in drugačnim darom. Vsem kličem: "Bog vam povrni in vas blagoslovi, dobri rojaki!"

Namen teh vrstic je, da bi prinesle spodbudo vsem, ki jih berete. Slovenska misija obstaja in živi in mi vsi, trdno povezani med seboj z vero in medsebojno ljubeznijo, moremo jamčiti za njeno prihodnost.

V božičnem času smo izvedli solidarnostno akcijo v pomoč slovenskim izseljenskim duhovnikom, ki so v gmotnih težavah. Priznam vam, da sem bil ganjen nad tolikšno odprtostjo. Niti eden ni rekel: "Naj njihovi verniki poskrbijo zanje!" Nekateri ste darovali prav presenetljivo velike vsote in pri tem dodali: "Če damo tistim, ki so v stiski, se bo za nas vedno kaj našlo!" In tako se je v najmanjši slovenski skupnosti zbralo kar za 7000 frankov. Ob tem sem začutil, da do dela izseljenskih duhovnikov niste brezbrizni.

Še dve poročili iz naše skupnosti v Nici

V soboto, 4. decembra, smo v hotelu Westminster v Nici imeli **občni zbor** društva slovensko-francoskega prijateljstva (Amitié franco-slovène). Kar blizu 60 nas je bilo, ki smo z veseljem prisluhnili besedam našega delavnega in dobrovoljnega predsednika Rajka Cibiča, ko nam je spregovoril o tem, kako se s pomočjo našega društva v francoskem okolju pogloblja prijateljstvo do Slovenije. O tem priča tudi rast članstva v društvu. Vsa pohvala gospodu Cibiču, ki se z vso vnetostjo posveča poživljanju stikov med Slovenijo in Francijo, obenem pa prispeva k medsebojnemu povezovanju tistih, ki živimo na Azurni obali. Celo krajevne politične oblasti priznavajo to hvalevredno pobudo. Višek te povezanosti je bila soglasna izvolitev na zboru navzočega podžupana Nice, g. Sergea Ferranda, za častnega predsednika našega društva. Tudi sam sem videl, da je g. Ferrand resno vzel to nalogo, saj mi je že ponudil po-

Začetna skupina "tečajnikov" slovenskega jezika iz Nice: Sophie, Jean-Marie, David, Isabelle, Stephanie, Danielle in Pascal. Pogumno naprej!

moč pri pripravi gostovanja zbora Škofijske klasične gimnazije iz Ljubljane v Nici, ki bo v začetku marca.

V soboto, 11. decembra, smo si v Nici lahko ogledali **odrsko delo**, ki so ga v nabit polni dvorani predstavili igralci Mladinskega gledališča iz Ljubljane. Naslov dela je bil: "Nikoli me ne vidiš tam, kjer te vidim jaz." Čeprav je bilo delo nekoliko filozofsko obarvano, nas je prevzela moč umetniškega izražanja. Za marsikoga je bil vrhunec zanimivosti predstave prav ob koncu zadnjega prizora, v katerem je nastopila tudi živa kamela, s svojimi pogledi in izrazi je izzvala val navdušenja. Na koncu smo si dejali: "O, da bi bilo med nami še več takih kulturnih dogodkov - s kamelami ali brez njih!"

Z ljubeznijo vas spremlja vaš dušni pastir

David

ZAHVALA

Slovenskim skupnostim v Južni Franciji s pastoralnim središčem v Nici in njihovemu duhovniku Davidu Taljatu se iskreno in iz srca zahvaljujem za solidarnostno akcijo v korist slovenski katoliški misiji v Angliji, s katero ste materialno podprli župnika Cikaneka. Dobri Bog naj Vam, velikodušnim dobrotnikom, obilno povrne s svojim blagoslovom za vse dobro in najboljše že v jubilejnim in svetem letu 2000, ki smo ga pravkar začeli. Božji blagoslov pa naj Vas spremlja vedno in povsod.

Bog z Vami vsemi in varstvo Božje matere Marije!

Vaš hvaležni, Stanislav Cikanek

H R V A Š K A

ZAGREB

V spomin Slavici Horjak

Onemeli smo ob tragični novici, da se je na cesti ustavil korak Slavice Horjak, voditeljice duhovne sekcije A. M. Slomška pri Kulturno-prosvetnem društvu Slovenski dom v Zagrebu. Nesreča se je zgodila, ko se je vračala domov s pevskih vaj in družabne prireditve v Slovenskem domu. Slavica Horjak se je rodila pred 81 leti v Desiniću blizu slovenske meje. Zgodnjih otroških let se je rada spominjala, večkrat nam je na srečanjih zmolila zlati očenaš in kvartni očenaš. Ko je kot dekle prišla za zaslužkom v Zagreb, je tu spoznala moža Slovenca. Zato ni čudno, da se je kot Hrvačica včlanila v Slovenski dom. Z veliko vneto je sodelovala pri raznih akcijah, pri temeljiti obnovi prostorov Slovenskega doma, bila je članica pevskega zbora. Vrsto let je bila članica upravnega odbora društva, zadnja štiri leta pa je duhovno sekcijo A. M. Slomška tudi vodila. S pristrčno gostoljubnostjo je pripravljala vse potrebno za srečanje po slovenski maši: od prigrizka do peciva, ki ga je sama napekla. Niti na rože, prinašala jih je s svojega vrta, ni pozabila. Velikokrat nas je razveseljevala z drobnimi pozornostmi. Veselila se je vsega lepega, občudovala je lepoto narave in lepoto, ki so jo ustvarili ljudje. Ljubila je petje, do nedavnega je pela tudi v hrvaškem zboru Matija

Gubca. Slovenci smo ji hvaležni, da je poleg svoje kulture sprejemala tudi slovensko. Njeno življenje, ko se je razdajala ne samo svoji družini, ampak tudi v Slovenskem domu, je bila hvalnica Bogu, viru vsega življenja. Zato upamo, da ji bo Bog bogat plačnik, saj ni nič majhno, kar je storjeno iz ljubezni.

Zlati očenaš iz Desinića

Pojdimo spat, Bog je zlat. Hajdmo gor, gor, bomo našli zlato hišo, zlato mizo. Okol te mize dvanaest jogrov, ti trinajsti je bil usmiljeni Jezus. Prišla ena duša, Jezus ju pital: Kje si ti duša bila, kod si ti hodila. Ja sam hodila po črnih gorah, po visokih planinah. Jezus ji veli: Hodi ti duša pred črni pekel. Šla je ta duša pred črni pekel, ki joj je dragi Jezus rekel.

O ti duša, ti nisi moja, ti si Boža, ti si molila zlati Otečnaš. Srečna si ti i tisti, ker te uči. Amen.

Martina Koman

Slavica Horjak na domačem vrtu

BERLIN

Miklavževanje

Sveti Miklavž je v adventu gotovo najbolj priljubljen svetnik. Nanj čaka mlado in staro. Če je bilo nebo ob sončnem zahodu rdeče obarvano, so včasih rekli, da Miklavž piškote peče. In otroci smo bili pridni, ubogali smo starše, jim pomagali pri vsakdanjem delu - zvečer pa opazovali nebo. Bolj rdeče je bilo, več piškotov smo lahko pričakovali.

Berlinsko nebo večkrat prekriva megla in tako naši otroci ne morejo z gotovostjo vedeti, ali Miklavž peče piškote. Jim pa zato vsako leto pripravimo miklavževanje. Organizacijo letošnjega je prevzela nova članica župnijskega pastoralnega sveta Jožica Bačovnik, ki se je izjemno potrudila s svojimi mladimi sodelavci. To je bila njena prva večja preizkušnja, ki je odlično uspela. Učiteljica Lilijana Stajan je z otroki (ne ravno najmlajšimi) pripravila zelo lepo igrico, potem pa je prišel Miklavž in razdelil darila. Skupaj z najmlajšimi smo se veselili in se še dolgo zadržali v dvorani.

Božič in štefanovo

Tudi božične praznike smo praznovali izredno lepo in v miru. Verniki so se lepo pripravili na sprejem zakramentov, na prihod Novorojenega. Na sveti večer smo se začeli zbirati v veliki dvorani že ob 21. uri. Da so bili ljudje lepo sprejeti in postreženi, je

poskrbela organizatorica Iva Brumnjak, tudi nova članica ŽPS. Ob 23. uri smo se zbrali v cerkvi, na božičnici. Prisluhnilo smo božičnim pesmim obeh zborov in Druge generacije, osrednja točka programa pa so bili otroci, ki so z učiteljico Lilijano pripravili igrico o pričakovanju Odršenika. V njej so nastopale starozavezne osebe: Izak, Jakob ... Pri polnočnici je bil zelo lep obisk; počastili smo Jezusa v jaslicah in čutili, da se nas je nekaj dotaknilo, da je božična noč res sveta noč.

Na božič smo bili spet v velikem številu pri maši, prav tako na štefanovo, ko je župnik podelil blagoslov otrokom, nosečim ženam, očetom, blagoslovil pa je tudi vino in vodo.

Silvestrovo in novo leto

Letošnje priprave na silvestrovanje so potekale v znamenju velikega pričakovanja, kaj se bo zgodilo ob prelomu stoletja. Prejeli smo veliko prijav; vsem nismo mogli ustreči. Pri nas je pričakalo novo leto 2000 okrog 250 gostov. Glavni kuharici Tilka Selevšek in Jožica Selčanec ter njuni družini so opravili veliko delo. Znova sta imeli srečno roko pri izbiri pomočnikov, ki so z veseljem priskočili na pomoč. Prvič so pri okrasitvi dvorane sodelovali otroci, ki so se izkazali s pridnostjo in novimi idejami.

Gostom smo postregli s hladnim in toplim bifejem, tako da je vsak lahko jedel, ko je bil lačen, kar se je izkazalo kot zelo dobra zamisel. Gostje iz domovine, glasbena družina Galič - Cita, Jože, Katarina in Marko ter harmonikar Primož Zver - so ustvarili čudovito razpoloženje z umirjeno glasbo za vse generacije. Od starega leta smo se poslovili v miru, silvestrska

noč je bila prav taka kot vsaka druga noč, nobenega vznemirjenja ni bilo čutiti, nobenega strahu pred prihodom leta 2000. Polnoči smo prižgali svečo - številko 2000, si zaželeli zdravja, sreče in miru v prihodnje in si nazdravili. Z nami je silvestroval tudi umetnik Höltzel, ki stanuje nad cerkvijo. Napogumnejši so šli z njim in so s terase nad cerkvijo opazovali veličasten ognjemet. Praznovali in veselili smo se vso noč; zadnji so odšli domov šele zjutraj okoli osme ure.

Če smo v župniji silvestrovali v miru, pa je bil po polnoči ves Berlin v dimu od petard in drugih pirotehničnih izdelkov. Na prostem je silvestrovalo okrog tri milijone Berlinčanov, ki so v silvestrski noči pojedli milijon klobas, za sabo pa pustili morje odpadkov.

Z novim letom prihajajo nove naloge, novi cilji. Poskušajmo slediti svoji začrtani poti, svoji smeri in leto bo mirno teklo v prijateljstvu, spoštovanju in razumevanju. To pa si vsi želimo.

M.M.

FRANKFURT

December je v znamenju obdarovanja. Na večer pred svojim godom nas je v Frankfurtu (v Lichu pa že nekaj ur prej) obiskal dobrotnik Miklavž. Njegov obisk v naši župniji pa se je raztegnil kar na teden dni, saj je čez sedem dni obiskal še druge dele naše župnije (Darmstadt in Mainz). Vsakemu, ki je prišel k bogoslužnemu srečanju okrog oltarja, je prinesel majhen dar; niti na šibo ni pozabil, tudi ta je bila zraven. Vsem Miklavževim pomočnikom naj velja naša zahvala.

Srebrna poroka zakoncev Rajke in Tonija Mirta 7. 8. 1999 v Spodnji Polskavi

Miklavževemu obisku v Darmstadtu v soboto, **12. decembra**, pa je bilo pridruženo še adventno srečanje in maša v zahvalo **ob 25. obletnici poroke Rajke in Tonija Mirta**. Srebrno poroko sta praznovala že **7. avgusta v Spodnji Polskavi** s svojo družino, prijatelji in z duhovnikom Karlom Drogenikom, ki ju je pred 25 leti poročil. Na žalost v Darmstadtu ni bilo g. Mirta, ker je bil zaradi službe v Ameriki. Prav gotovo se nam je pridružil v mislih. Po mašni daritvi smo se preselili v družabne prostore hrvaškega centra. Rajka Mirt in Silva Kekez sta pripravili mizo z dobrotami. "Miklavž" je razdelil svoje darove, pomagala pa mu je še gospa Rajka, ki

je tudi vsakega obdarila. Vsaka obletnica poroke, še toliko bolj, če je okrašena s "plemenito kovino, kot je srebro ali zlato", **je pričevanje**, zlasti v današnjem času. **Srebrnoporočenecema** vsi skupaj želimo božjega varstva in blagoslova še naprej.

Božični prazniki in šolske počitnice pa še praznovanje novega leta kje na drugem koncu sveta našo skupnost razbijejo. Nekateri praznujejo tu, drugi v domovini, tretji na poti; takšno je božično praznovanje človeka, ki je razpet med dva svetova, med dve domovini, saj ima dom tu in tam ali pa nikjer, kdo ve.

MÜNCHEN

Miklavževanje je bilo tudi letos domače in prisrčno. Sveti Peter in Anton sta nam v kratkem prizoru prikazala, kako Nebeščani pripravljajo darila za otroke. Anton najprej poišče otrokovo ime v Miklavževi knjigi, kjer so zapisana vsa njegova dobra in slaba dejanja. Peter pazno posluša in naroči angelom, da pripravijo takšno darilo, ki bo najbolj odsevalo otrokovo pridnost in prizadevnost. Seveda pa sta sv. Peter in Anton vsako leto zasuta s številnimi pismi in faksi otrok, katerih želje nimajo meja. Dobrodušni, starčevsko pozabljivi Peter najde za vsakega pravnjvo vzgojno besedo. Ko so darila pripravljena, jih angeli naložijo v raketo, ki po najbližji poti odleti v münchensko dvorano na Blumenstrasse. Za varno pot poskrbi nadangel Rafael s svojimi pomočniki. Naša Peter in Anton sta doživeto odigrala prizor in otroke uglasila na težko pričakovan Miklavžev prihod.

Ko so zadonele fanfare, je v spremstvu angelov slovesno vstopil v dvorano sv. Miklavž. Vsakega malčka je pozdravil in se z njim prisrčno pogovoril, kakor zna le on. Nekateri otroci

rem

Župnik je dobil šibe za vso župnijo.

Del družine Rajk v kapeli Marije Pomagaj v Washingtonu

Mali Philip sprejema Miklavževo darilo.

so mu v znak hvaležnosti zapeli ali recitali kakšno pesmico. Lep večer je zaključil dekliški pevski zbor, ki nas je s svojim petjem duhovno uglasil na adventni čas. Vsem, ki so sodelovali pri pripravi Miklavževega večera, se najlepše zahvaljujemo. Presrečni otroški obrazi s polnimi vrečkami v rokah so bili najlepše potrdilo, da se je vredno potruditi.

Vabilo

Slovensko kulturno društvo LIPA Neuss prireja 5. februarja 2000 ob Prešernovem prazniku slovensko-nemško srečanje. Za prijeten večer

bo poskrbela skupina PREROD iz Slovenije. Zabava bo v Berufsbildungszentrum Hammfelddamm 2, Neuss; začetek je ob 19. uri. Vsi Slovenci in njihovi prijatelji prisrčno vabljeni!

Slovensko kulturno društvo
LIPA Heuss

OBERHAUSEN

Luči so ugasnile, zastor je padel ...

Tako se dogaja v gledališču. Nekaj podobnega se je zgodilo na bleščeči sceni prehoda v novo tisočletje.

Miklavž je obdaroval naše najmlajše. Niti dekleta niso ostala brez daril.

Napete igre je konec in vse je spet, kot je bilo. Napovedani strahovi se niso uresničili. Veselo in človeško toplo smo si voščili za vstop v novo leto. In kako bo z uresničenjem teh voščil? Ne za vse, za marsikaj pa smo odgovorni mi, vsakdo izmed nas. Večkrat se nam zdi, da bi tujo vlogo mi bolje odigrali. Toda Bog nam je zaupal našo vlogo, ki se drugemu ne poda. V poslušnosti Njemu jo bomo najpristneje odigrali samo mi. Bog bo s svojo ljubeznijo in dobroto pomagal "piliti" našo nezamenljivo in enkratno vlogo na odru življenja človeštva.

Sporočilo božičnega praznika in začetek jubilejnega leta sta velik izziv vsem za mir in srečo vsakega izmed nas in za vso našo skupnost.

Dogodki v skupnosti nas bodo vabili in nagovarjali ter dajali upanje za prihodnje dni.

Dogodki na prehodu ostajajo v spominu

15. decembra smo se v Essnu poslovili od komaj 49-letne rojakinje **Marije Skaper**. Bolezen je bila močnejša od volje po življenju. Naj svojo polnost bivanja zaživi v Njem, ki je izpolnitev življenja, saj je iz naše sredine odšla lepo pripravljena z zakramenti. Domačim in vsem, ki so jo poznali, naj ostane v toplini srca, v molitvi in pri mašni daritvi.

Dan slovenske samostojnosti je bil ravno na nedeljo. Tega praznika smo se spomnili pri sv. maši in srečanju v Eschweilerju, kjer so se nam pridružili tudi rojaki iz koelnske slovenske župnije z župnikom Mlarkarjem.

Konec leta se je za zakonca **Kristino in Franca BELEC**, njune domače in lepo število rojakov iz krefeldske

skupnosti sklenil veselo in slovesno z njuno **zlato poroko** v cerkvi sv. Vida v Oedtu. Na silvestrski dan v leto 1949 je segal spomin na poročni dan v cerkvi sv. Magdalene v Mariboru, na mnoge lepe in tudi trde čase in dogodke, ki so se zgodili v pol stoletja. Naj čilima jubilentoma ostane v spominu samo tisto, kar ju spominja na lepo prehojeno zakonsko in družinsko pot. Rojaki jima želimo obilje božjega blagoslova in zdravja. To sta jima pri cerkveni slovesnosti zaželela tudi slovenski župnik Zaplotnik in nemški župnik. Njuno priljubljenost so dokazali tudi sosede, ki so pot od "domače hiše" do bližnje cerkve olupšali z zelenjem in rožami. V prijetni družbi so se hitro iztekale poslednje ure odhajajočega leta.

Na novo leto v Moersu sta v krogu svojih domačih in številnih rojakov proslavila okrogli obletnici **Štefka Potočnik (70 let) in Janez Gradič (60 let)**. Zahvala za vse gre najprej dobremu Bogu. V tem duhu smo se zbrali pri skupni zahvalni sv. maši, ki jo je s petjem obogatil zbor Slovenski cvet. Sledil je prijeten prijateljski večer. Dobri Bog naj vodi in blagoslavlja nadaljnje korake obeh

Ugasnil je nasmeh Angele Vitko.

(Essen) Miklavž ima samo eno naročje, a dovolj dobrote, ki jo lahko vsi posnemamo.

slavlencev v novem tisočletju. Naj jima bo še dolgo v pomoč in oporo v veselih in težkih trenutkih.

Z JUBILEJNIM LETOM slovenska skupnost na tem koncu nemške dežele stopa že v tretje stoletje, saj so prvi Slovenci prišli sem že pred koncem 19. stoletja. Naj bo ta praznični mejnik priložnost za duhovno, narodno in kulturno rast slovenske skupnosti. Vse, kar bomo v tem jubilejnem letu načrtovali in uresničili, naj nam pri tem pomaga. Skupnost, sloga in sodelovanje, medsebojno spoštovanje in pomoč,

veselje in radost, soustvarjanje skupnosti; to je samo nekaj namigov in želja slovenske župnije, ki jo soustvarjamo rojaki. In dobre volje naj nam ne zmanjka!

AZ

STUTTGART

Advent in božič

Miklavž tudi letos ni pozabil na nas in naše otroke. S skupino sodelavcev se je dobro pripravil in začel z obiski v soboto, 4. decembra, v Bad Urachu,

(Baasem) Ob življenjskih razmišljanjih tudi potrebni "veseli večer"...

Adventni večer je bil glasbeno bogat, pa tudi hrane ni manjkalo.

nadaljeval v nedeljo dopoldne v Böblingenu, popoldne pa v Stuttgartu.

KD Slovenija-Stuttgart in slovenska župnija Stuttgart sta s sodelovanjem Izseljenskega društva Slovenija v svetu iz Ljubljane priredila za nas dva izredno lepa adventna večera.

Pri tradicionalni adventno-božični maši 11. decembra v Heilbronu so sodelovali tudi **Kamniški koledniki**. Glasovi citer so pod prsti Tomaža Plahutnika odmevali v mogočni cerkvi sv. Kiliانا in se zlivali s petjem Janeza Majcenoviča ter Roka Lapa.

Družina Reichle (očka Martin - keyboard, mamica Marjeta - kitara, in njujni štiri otroci) ter **Karmen in Simon Habič** so nas po obhajilu popeljali prek adventa v božično skrivnost. Njihovo petje v slovenskem, nemškem in angleškem jeziku in betlehemiški prizorček je bil zares lepo darilo Jezusu za njegov 2000. rojstni dan.

V dvorani je skupina iz Stuttgarta pripravila miklavževanje z obdaritvijo otrok, Kamniški koledniki pa so imeli še krajši koncert narodnih in domovinskih pesmi.

Ob koncu prijetnega večera sta se citrarju pridružila še domačina **Emil Povše** s harmoniko ter **Ferdinand Anclin** s kitaro, pevcema pa še drugi iz dvorane. Skupaj smo nazdravili naši domovini za Dan samostojnosti in novemu letu, nato pa se dobro okrepčali z dobrotami iz slovenske kuhinje.

V nedeljo, 12. decembra, so Kamniški koledniki zapeli še pri slovenski maši v Stuttgartu, družini Reichle in Habič pa sta izvedli adventno-božični program. Po maši so gostje iz Slovenije pripravili izredno lep koncert v dvorani, kjer se je zbralo več kot 150 ljudi. Zbrano so prisluhnili lepim melodijam in toplim besedam pevca Janeza Majcenoviča. Vmes je Anton Strojjan, predsednik KD Slovenija-Stuttgart, pozdravil Boštjana Kocmurja, predsednika ID Slovenija v svetu, predstavil sodelovanje s tem društvom ter se zahvalil za pomoč, ki so je bili deležni v teh letih, kar ti dve društvu obstajata. Nato je navzoče pozdravil tudi g. Kocmur, kratko predstavil ID Slovenija v svetu in obljubil tudi nadaljno pomoč.

Za ta "koledniški obisk", za pomoč pri organizaciji in za podporo ob obisku

nekaterih drugih pevskih ter gledaliških skupin, za obogatitev knjižnice in videoteke v Slovenskem domu ... se je ID Slovenija v svetu zahvalil tudi župnik slovenske župnije Stuttgart.

V drugem delu koncerta so nas Kamniški koledniki s pesmijo popeljali prek Kredarice in Triglava po slovenski deželi, nam pričarali pesem zvonov, vesele in žalostne trenutke v zgodovini našega naroda in nas povezali z rojaki, ki živijo na vseh koncih sveta, kot pravi pesem: "Slovenski zvonovi, zvonite, vsi smo otroci sveta, v daljave želje ponesite, pod istim smo nebom doma ..." V

Citrar Tomaž Plahutnik in domači harmonikar Janez Gorše.

družabnem delu večera sta se tudi v Stuttgartu pridružila dva domača harmonikarja, mladi Matevž Koza-mernik in Janez Gorše, nepozabni večer pa je izzvenel s pesmijo in zdravico: "Oče nebeški, glej, še en kozarček zdej, hvalo bom vekomaj, vekomaj pel!"

Božič smo v Stuttgartu obhajali z nemško župnijo sv. Konrada, katere član je tudi župan mesta Stuttgart, g. Wolfgang Schuster, ki se je s svojo družino udeležil te svete maše in skupaj z nami prepeval nemške in slovenske božične pesmi. Slovensko polnočnico v Pfullingenu pa je vodil **Pavel Uršič**.

Po maši na božični dan smo v Stuttgartu spet zapeli nekaj slovenskih božičnih pesmi pri jaslicah na železniški postaji.

Na štefanovo je bilo - po hudem neurju - v Esslingenu tradicionalno božično srečanje s tombolo za božično drevo. Letos je imel srečo mladi Manuel Pufič, ki je z veseljem "obiral sadove" z božičnega drevesa. Za postrežbo sta poskrbela zakonca Jelka in Štefan Fabčič. Prostovoljne prispevke (140 DM) sta namenila v dobrodelne namene (v zahvalo ob 50-letnici gospe Jelke).

Slovensko silvestrovanje smo začeli s sveto mašo v Slovenskem domu, nato pa nadaljevali v dvorani cerkve sv. Konrada, nekateri pa v Altbachu, kjer so igrali Rudolfovi iz Esslingena. Na dan novega leta je imel v Bad Urachu sveto mašo mons. Janez Pucelj, potem pa so slovenske gospodinje pripravile dobro večerjo, ki so se je udeležili še domači župnik in župnijska tajnica z možem ter Janez Šket.

2. januarja smo se s Slovenci iz Sindelfingena pridružili domačinom in gostom v cerkvi znamenitih jaslic v Renningen-Malmsheimu, na praznik sv. Treh kraljev pa obhajali bogoslužje v Böblingenu.

Iz naše statistike

Lani smo krstili šest otrok, trije so se pripravili in bili pri nas pri prvem svetem obhajilu (drugi pa v nemških župnijah), porok je bilo sedem, pogrebov pa dvanajst. Zadnja sta se od nas poslovila Jože Hauptman iz Göppingena in Peter Golob iz Reutlingena.

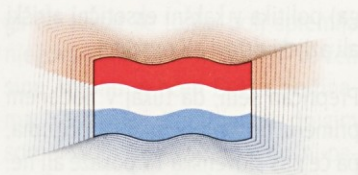
Redno bogoslužje smo imeli v Stuttgartu, dvakrat mesečno v Reutlingenu in Bad Urachu, enkrat mesečno v sedmih krajih, občasno pa še v dveh.

Vsak mesec smo razposlali Našo luč na 750 do 800 naslovov, razdelili in razposlali 500 izvodov Med nami povedano, (za velikonočne in božične praznike pa okoli 1000 izvodov) in 70 izvodov Ognjišča.

Tedensko smo prejeli in razdelili 30 izvodov Družine. Prejeli smo pet kompletov Mohorjevih knjig iz Celovca in tri komplete iz Celja.

Iz naše skupne "zakladnice Slovenskega srca", v kateri so se nabirali različni darovi posameznikov - tudi naročnikov Naše luči in prireditvev, smo v letu 1999 zbrali 18.045 DM, ki smo jih namenili za pomoč župnijam (5.495 DM) in družinam (3.350 DM) v Sloveniji, misijonarjem (2.000 DM), Kosovu (2.400 DM) ter škofijski gimnaziji Vipava in obisku papeža (2.200 DM) za prireditve pri nas in naše mlade (650 DM - nogometno igrišče).

J. Š.

N I Z O Z E M S K A

HEERLERHEIDE

Božič 1999

Cerkev sv. Kornelija. **Že pol ure pred polnočjo je v prezbiteriju zbranih 40 članov Slovenskega mešanega zbora Zvon.** Pod vodstvom Tonija Kropivška prepevajo slovenske božične pesmi.

Opolnoči, v polmraku, v popolni tišini, čeprav je bilo navzočih okr. 200 vernikov različnih narodnosti, lepo prostorno cerkev do zadnjega kotička doseže melodija večno lepe "Sveta noč ..." Med polnočno mašo bi gotovo mislili, da smo v Sloveniji, če nas ne bi vezala dolžnost pozornosti do več kot polovice navzočih, ki našega jezika ne razumejo. Ob takšnih priložnostih je torej v teh krajih sveta maša v dveh ali celo več jezikih.

Naslednji takšen izreden dogodek v tej cerkvi bo na veliko noč, ko bo zjutraj ob 7.30 pravo slovensko vstajenje in procesija po trgu ob sodelovanju krajevne kraljevske godbe.

Če bi naša ljuba domovina Slovenija nekoliko bolj cenila duhovno bogastvo in versko kulturo Slovencev po svetu, bi vsaj enkrat poslali TV-reporterja. Naš slavni zbor Zvon si je v svoji 70-letni dobi obstoja in zelo plodnega delovanja to zaslužil. Mogoče bi kaj takega bilo vsaj nekoliko primerljivo - ali pa veliko bolj pomembno - kot nastop katerega našega (enodnevnega ali enoletne-

ga) politika v kakšni eksotični afriški ali azijski državi ali provinci ...

Prepričan sem, da tukaj v nobenem primeru ne bomo izgubili poguma, pa če nas slovenska TV pokaže ali ne. Živeli bomo in delali v veselje mnogih, zaradi lastnega zadovoljstva in ne nazadnje v božjo slavo!

Alozij Rajk

Š V E D S K A

Švedska vstopa v leto 2000 polna upanja

Leto 2000 je jubilejno leto, leto Božjega obiskanja in Božje milosti. Bo takšno tudi za nas vse? Od nas je odvisno, ali bomo nemi gledalci, ki stojijo ob strani, medtem ko se drugi trudijo za lepše krščansko življenje in bolj pristne medsebojne odnose, za popravo krivic in odpuščanje. Sveto in jubilejno leto nam omogoča dovolj možnosti za naše posvečenje in izboljšanje življenja ter odnosa do Boga in bližnjega. Spoštovani, ne reci: Bodo že drugi storili to namesto mene, ampak stopi v vrsto zavzetih in delavnih Kristusovih bratov in sester. Tako se boš tudi ti potrudil odpreti vrata svojega srca Kristusu in boš pripravljen stopil čez prag v 3. tisočletje.

Ko so se v dneh Gospodovega rojstva v Rimu odprla svetoletna vrata in se boste mnogi rojaki od doma in tisti, ki živite daleč po svetu, odpravili v večno mesto Rim, da tudi vi vstopite

skozi sveta vrata, vam kot vaš dušni pastir in dopisnik Naše luči s Skandinavije želim, da bi skupaj stopili na pot spreobrnjenja in prenovljenega Božjega življenja, ki smo ga prejeli pri sv. krstu in smo bili v njem potrjeni tudi z drugimi zakramenti.

Vaša navzočnost na vseh celinah sveta naj pričuje o lepi in dragi Sloveniji in njeni krščanski kulturi in omiki, ki ima svojo častitljivo starost in v Kristusu tisto Jesejevo koreniko, ki je pred dva tisoč leti vzcvetela. Naj po zavzetem krščanskem življenju Kristus čedalje bolj živi v naših medosebnih odnosih, da bo več vzajemnosti in lepega sodelovanja med rojaki v cerkvi, v društvih. In ker mnogo rojakov okuša sadove prave demokracije, naj ta končno zaživi tudi v Sloveniji. Na njenem temelju naj naš narod najde v Evropi tisto mesto, ki Sloveniji pripada vse od pokristjanjenja knezov Gorazda in Hotimira pred 1.250 leti.

Zahvala slovenskemu "misijonarju Davidu" in rojakom v južni Franciji

Slovenski dušni pastir na Švedskem ob vseh čestitkah in željah za božič in novo leto čuti veliko dolžnost zahvale vsem, ki ste se ga spomnili z duhovnimi in materialnimi darovi. Iskren Bog povrni in obljuba, da se bo "švedski vagabund" v svojih molitvah in daritvah sv. maše še naprej spominjal vseh dobrotnikov. Bog sam dobro ve, koliko dobrega delate svojim dušnim pastirjem. Ko sem odpiral elektronsko pošto, sem bil izredno presenečen, ko mi je slovenski dušni pastir David Taljat z južne Francije poslal veselo sporočilo, da so slovenski rojaki v tem delu Evrope velikodušno zbrali dar za izseljenskega duhovnika. Še enkrat Bog

plačaj, ker ste se spomnili in tako čestitali duhovnikoma v diaspori: Zvonetu na Švedskem in Stanislavu v Angliji! Hvala tudi dobrotnikom iz Nemčije, Švedske in iz Slovenije, ki podpirate delo slovenskega dušnega pastirja na Švedskem. Naj vam dobri Bog nakloni zdravja in sreče ter uspeha v življenju na tem svetu ter nekoč večno srečo v nebesih.

Pogrebi

V Halmstadu je 27. septembra po dolgi bolezni **umrla Bernarda Eniko, poročena Svensson**. Njena življenjska pot se je začela 21. maja 1937 v Žireh, od koder je bil doma njen oče Franc (umrl leta 1986). Oče Franc in Ivana Eniko, zdaj živi v domu za ostarele v Halmstadu, sta skupaj s hčerko Bernardo prišla na Švedsko že daljnega leta 1952. Najprej so se naselili v Oskarströmu, od tam pa leta 1955 odšli v Halmstad. Isto leto sta se Bernarda in njen mož Sven Åke Svensson poročila in si v ljubezni podarila tri otroke: Leifa, Kenneth in Jannete. Lepa in srečna leta zakonskega ter družinskega življenja sta okronala tudi z vnuki in vnukinjami: Patrikom, Filipom, Pierrom, Therese, Frido in Robinom. Prav oni bodo svojo staro mamo še

Pokojna Bernarda Svensson

kako pogrešali. Bernarda in njen mož Sven sta lepo skrbela tudi za mamo Ivano, ki jo je zadela kap in je tako bolj ali manj priklenjena na posteljo ter odvisna od oskrbe dobrih ljudi. Ko je Bernardina mama Ivana prejela pred prazniki Gospodovega rojstva sv. zakramente, je bil na obisku njen svak Sven, ki za Ivano skrbi kot za svojo mater, za kar se mu slovenski duhovnik zahvaljuje, saj je redko srečati takšne primere med rojaki samimi. Zaradi žene Bernarde in njenih staršev je njen mož Sven dodobra spoznal Slovenijo in njeno zgodovino ter njene lepote. Hvala naši rojakinji, od 8. oktobra počiva v Enslövu blizu Halmstada, ker se ni nikoli sramovala svoje domovine, čeprav jo je morala zelo zgodaj zapustiti in je s toliko ljubeznijo spremljala svojega moža in družino ter svoje starše.

Draga sestra v Kristusu! V miru počivaj v švedski zemlji in skupaj z drugimi čakaj vstajenja od mrtvih ter poveličanja. Za vso materinsko ljubezen naj te dobri Bog nagradi z večnim življenjem.

Mami Ivani, možu Svenu z družino ter vnukom in vnukinjam izreka slovenski duhovnik Zvone iskreno sožalje in vas vse priporoča Božji ljubezni, varstvu blaženega škofa Slomška in sv. Brigiti Švedski.

Bjuv

V tamkajšnjem domu za ostarele je živela **Elizabeta Butolen**. Njena sestra Ana Koražija je poskrbela, da je Elizabeta pred prazniki Gospodovega rojstva prejela sv. zakramente, kar je zelo pohvalno. Obe prihajata od Sv. Duha na Ostrem Vrhu nad Selnico ob Dravi. Tam je Elizabeta po koncu I. svetovne vojne, 25. oktobra 1918, zagledala luč sveta. Njeno življenje je

bilo zaznamovano z velikimi preizkušnjami po II. svetovni vojni in kasneje leta 1975, ko se je njen mož preselil v večnost. Po njegovi smrti jo je pot popeljala na Švedsko k svojim otrokom in sestri Ani. Če ji je bila prava domovina velikokrat mačeha, je v svoji drugi domovini preživela najlepša leta svojega življenja. Po Božji previdnosti in sestrski skrbi drage ji sestre Ane je bila deležna tudi poslednje popotnice. 11. decembra je v krogu svojih domačih zaspala v Gospodu.

Od svoje drage mame, stare mame in sestre so se poslovili s sv. mašo zadušnico in katoliškim pogrebom v petek, 17. decembra, na bjusvem pokopališču. Blagoglasni glasovi Perkovich so povzdignili sv. bogoslužje in slovenska cerkvena pesem je tolažila srca vseh navzočih. Čeprav je zunaj deževalo in neizmerno pihalo, je vse navzoče nagovarjala in tolažila Božja beseda: "V hiši mojega Očeta je mnogo bivališč ... Odhajam, da vam prostor pripravim ... In ko pridem, bom tudi vas vzel k sebi..." pravi Jezus svojim učencem in danes tudi nam. Kaj je lahko boljše zagotovilo, kakor naš Gospod, ki nas skupaj z našimi dragimi rajnimi čaka v nebesih. In ko človeku umre najdražje, mama, je vendar Gospod uredil, da

Pokojna Elizabeta Butolen

ga od takrat še toliko bolj spremlja njegova nebeška mati Marija. To želi sinu Antonu in hčeri Eriki z družinama, sestri Ani Koražija ter drugim sorodnikom tudi slovenski dušni pastir Zvone in se zahvaljuje vsem, ki so se v lepem številu udeležili pogrebnih slovesnosti za pokojno Elizabeto.

Hvala Svenu Åkeju za ljubezen in spremstvo drage žene Bernarde in pomoč tudi ženini mami Ivani, ki nosi težki križ bolezni! Hvala Ani Koražija za tisto najpomembnejše, saj je mislila na sestrično večno življenje. Hvala tudi sinu Antonu in hčerki Eriki, ki sta po svojih močeh stregli mami Elizabeti in ji lajšali zadnji del življenja. Naj se naši rojakinji Bernarda in Elizabeta veselita pri Bogu v nebesih. Mi pa se ob zgledu naših dragih, ki so nas zapustili, učimo čuječnosti in lepega poslansktva, da se bomo skupaj s svojimi dragimi nekoč smeli veseliti v nebesih.

Malmö

Ob smrti Emila Horkija, ki je bil povezan s slovensko skupnostjo na južnem Švedskem, naj spregovori njegova življenjska spremljevalka Jelka, katere želja naj se izpolni s temi besedami:

Ljubi Emil moj,
zapustil si me za seboj,
zapustil si spomine mi
na naše srečne drage dni.
Srečna sem in to želim ostati,
da nas vodila je po naši poti
sveta Lurška Mati.

Težki boj skupaj sva vodila
In sveto Lurško Mater sva prosila,
da nama da moč in veselje
in nama izpolni skupne želje.

Željo nama Lurška Mati je izprosila,
v svoje srce Tebe Emil je privila.

Zdaj si končno njen otrok ti,
ki ljubil si nebeško Mater do konca
svojih dni.

Pokojni Emil Horki

Vår älskade

Emil Horki
* 2. 7. 1927

har lämnat oss
i sorg och saknad och
I tacksamt minne bevarad

Malmö 13 november 1999
Familjerna
Horki, Novak, Stefanovski
Övrig släkt och vänner

Din plåga har slocknat
det skedde i frid
Trots att Du kämpat
en ojämn strid
Din låga har brunnit
trots hårda vindar
den värmde oss alla
som kunde den se

Kampen vår hård
men Du vann dock till slut
ty allt det Du skänkt oss
kan aldrig dö ut

Nu är du hos jungfru Maria
som har skänkt dig
den bästa tröst.

Tvoja Jelka

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Od 7 do 17. februarja bomo s slovensko mladino na smučanju v Ratečah v Sloveniji. Vpisujemo do 2. februarja. To bo lepa priložnost za poglobitev znanja o slovenski kulturi in jeziku. Vabljeni!

NEMČIJA

MÜNCHEN:

Svete maše februarja in marca:

SLOVENSKA MAŠA je vsako nedeljo v cerkvi Sv. Duha blizu Marienplatz ob 16.30. Vsako prvo nedeljo v mesecu so pol ure pred mašo molitve za DUHOVNE POKLICE in za MIR V SVETU. Priložnost za spoved je vsakokrat pol ure pred mašo.

SVEČNICA, 2. februar, večerna maša v župnišču ob 18.00.

PRVI PETEK, 4. februarja in 3. marca, češčenje Jezusovega srca - Maša in molitvena ura bosta v kapeli ob 18.00.

ŠOLA: 5., 12., 19. in 26. februarja ter 11., 18. in 25. marca od 9.00 do 11.30 v župnišču.

MLADINSKO SREČANJE bo v župnišču februarja in marca po dogovoru.

Waldkraiburg

5. in 19. februarja ter 4. in 18. marca ob 18. uri v farni cerkvi Kristusa Kralja.

Rosenheim

13. in 27. februarja ter 12. in 26. marca ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču.

Freilassing

13. februarja in 12. marca ob 16. uri v farni cerkvi.

STUTTART:

Svete maše februarja in marca:

STUTTART - Sv. Konrad: 6., 13. in 20. feb. ter 5., 12. in 19. marca ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 6. feb. in 5. marca ob 10.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jozefa: 13. feb. in 12. marca ob 9.30

SCHORNDORF: kapela-sestre: 20. feb. in 19. marca ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 20. feb. in 19. marca ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian, SOBOTA, 26. feb. in 25. marca ob 17.00

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 27. feb. in 26. marca ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 27. feb. in 26. marca ob 17.00

Weißbach: 11. marca ob 16.00

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 5. in 19. feb. ter 18. in 25. marec od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 6. feb., 5. marca ob 9.00.

Tečaj slov. jezika za mlade in odrasle ob četrtkih (od 19.30 do 21.00)

Pevska vaja za mlade: četrtek (19.00 - 21.00), za odrasle: petek, 18.30 - 20.30

Tečaj računalništva: petek, 18.30 - 20.30

Nogometni trening: ponedeljek (19.00 - 21.00)

Konzularni dnevi - Sophiehstr. 25/II: 1. in 3. četrtek v mesecu (9.00 - 16.00).

Tel.: 0711/640-10-31 ali 089/ 543-98-19.

12. 2. bo v Stuttgartu skupno praznovanje slovenskega kulturnega dne

12. feb.: skupno praznovanje slovenskega kulturnega dne na Tallstr. (S - Ost)

11.-13. feb.: seminar za družine v Untermarchtallu

REUTLINGEN:

Sv. maše:

Bad Urach, St. Josef: 5. in 19. feb. ter 4. in 18. marec (ob sobotah!) ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 13. in 27. feb. ter 12. in 26. marca ob 17.00.

Göppingen: St. Joseph, 20. feb. ob 15.00

Pisarna: Krämerstr. 17, je odprta - po predhodnem dogovoru ob četrtkih!

Kristo Srienc: SPRTA BRATA

Odvetnik dr. Stropnik je zopet zaprosil za besedo. Sodnik se ni zmenil zanj ter je sam nadaljeval: "Od porotnikov sem bil vprašan, zakaj niso bile k današnji obravnavi klicane tudi priče, ki so svoj čas obremenjevale obtoženca Ravničarja. Glede tega izjavljam, da so bile pravočasno klicane sledeče štiri priče: nadgozdar Erhard Polzer, Matevž Ravničar, stražmojster Gerdina in Erik Schleich. Pozive Polzerju in Tevžu Ravničarju je pošta vrnila s pripombo, da sta odpotovala; stražmojster Gerdina je sporočil, da je bolan, in skrivnostna oseba Erik Schleich je neznana oseba, katera ni vpisana v nobenem imeniku vseh bližnjih občin. - Gospod dr. Stropnik, vi ste poprej prosili za besedo. Dajem vam jo!"

Odvetnik je z odločnim glasom spregovoril: "Spoštovano sodišče! Gospod sodnik nam je ravnokar poročal, da se štiri priče, ki so, kot sem to tedaj kot obtoženčev branilec sam doživel, zelo obtežljivo pričale, sodnijskemu pozivu tokrat sploh niso odzvale.

Zdi se mi, kot bi se tu v sodni dvorani danes ponavljala biblična slika: grešnica, farizeji, Kristus. Kdor izmed vas je nedolžen, naj prvi vzame kamen in ga vrže vanjo. In biblični farizeji, nekdanji, to pot pa poudarjam "sedanji", so se umaknili. Dva sta "odpotovala", tretji je zbolel in leži bolan v postelji, in četrti, svoj čas najbolj obtežljiva priča, je nenajdljiv. Videz je, da sploh ni obstajal, da je bil kvečjemu kak izposojeni pritepenec s kravvo podplutim licem od bogvekod. In kakor se je nekoč biblična sodba pod vodstvom najvišjega sodnika končala z oprostivijo grešnice, tako plediram na podlagi prepričljivih izjav teh verodostojnih, tu navzočih prič, da spoznate mojega klienta Jošta Ravničarja za nedolžnega. Dve leti je brez

sleherne krivde sedel v ječi. In tisti, ki so mu to kaznivo dejanje podtaknili, so se tedaj lahko smejali v pest. Danes so se umaknili iz strahu, da se izkaže resnica.

Rotim vas, spoštovano sodišče z gospodi porotniki na čelu, da mu vrnete svobodo, ki mu je bila pomotoma, po krivem vzeta. Krivcev, ki so mu kazensko dejanje zlonamerno podtaknili, pa ne bo težko izslediti. Samo čiste-ga zraka in nekaj dobre volje je treba, brez politične obzirnosti. To je moj pledoaj, za katerim stojim z vsem prepričanjem in srcem!"

Globoka tišina je zavladala v sodni dvorani. Večina porotnikov je pritrjevalno dvignila glave. Drug za drugim so vstali ter se umaknili v poseben prostor. Sodnik je medtem listal po zapisniku, kot bi hotel celotno obravnavo še enkrat pregledati.

Stranska vrata so se odprla. Porotniki so se vrnili na svoje prostore. Eden, dozdevno najstarejši, je povzel besedo: "Razglašam, da se nas je v tajnem glasovanju izreklo pet proti enemu, ki se je kot edini glasu vzdrljal, da je bil gospod Jošt Ravničar pomotoma osumljen kaznivega dejanja in da je bil po nedolžnem osumljen kaznivega dejanja in da je bil po nedolžnem obsojen. Sodišče je dolžno, da mu prizna svobodo."

"Kot tokratni sodnik sem s porotniki istega mnenja, obžalujem pa to usodno svoječasno pomoto, katero bo oblast skušala razkriti, ter priznavam in potrjujem, gospod Jošt Ravničar, vašo danes dokazano nedolžnost. Vrata ječe se vam odpirajo, poslužite se svoje svobode! S tem zaključujem obravnavo."

(Stuttgart) Družina Reichle ter Karmen in Simon Habič so pripravili lep adventno-božični program.

Priče z odvetnikom dr. Stropnikom so Jošta obkolile, ga obsule z voščili, mu stiskale roko. Oče Urbanc ga kar ni hotel več izpustiti: "Z menoj boš šel, kako te bo Lonica vesela!"

"Očka, danes nikamor drugam kot k materi, moji ljubljeni materi. Ona me je učila brati, moliti, delati in trpeti. Njen slovenski sin sem bil, sem in hočem ostati!"

Jošt spet doma

Po Tevževem in Erhardovem odhodu v Nemčijo je ostala Erika sama.

Erhard jo je strogo zarotil, naj nikomur ne izda, kam sta z njenim možem odpotovala. Tevž, ki se je težko ločil od posestva, ji je ponovno naročil, naj ga vestno oskrbuje, da bo našel vse v redu, kot se vrne.

"S hlapcem," ji je zabičeval, "vljudno ravnaj, da bo še nadalje oskrboval živino. Kar je posetvine, pa jo daj sosedom v najem."

Erika ga je poslušala samo z enim ušesom. Njene misli so ji vedno zopet uhajale ter se mudile drugod. Komaj je Tevž izginil, si je dejala: - Tu ne bom prodajala dolgčasa. Kar jutri grem na trg k mesarju in mu prodam vso živino. Lep izkupiček bo; marsikaj si lahko privoščim. Tega slinavega hlapca pa čim prej odslovim, hišo zaklenem in ajdi v mesto! Živeti in izživeti se hočem!

Mesar je slutil dobro kupčijo. Zato je bil nadvse prijazen, ko mu je Erika prišla ponuditi živino. Dogovorila sta se, da prevzame vse do zadnjega repa konec naslednjega tedna. Ker je Erika želela vedeti določen dan, da bi bila tedaj prisotna, sta se domenila, da se dobita čez teden dni dopoldne pri Ravničarju.

"Priden kar z vozom, živino nabašem ter plačam!"

Preden je Erika odšla v mesto, je zaklenila vse sobe in hišna vrata, hlapcu pa je naročila, naj hodi naslednji teden na hrano v bajto, češ da mu bo mati že postregla. Da bi bila sama stopila k materi ter jo za to prosila, se ji je zdelo preveč poniževalno. Mudilo se ji je k prijatelju v mesto. Upala je, da od njega zve, kako sta Erhard in Tevž potovala in če sta srečno dospela na cilj.

Dan po Erikinem odhodu se je zvečer vračal Jošt iz ječe domov. Nikdar poprej se ni s tako morečimi čustvi, s takim domotožjem, s tako zaskrbljenostjo vzpenjal navkreber. Noč je s svojim črnim pajčolanom že pokrila grape in soseske ter ga začela raztegovati vedno više in

(Linz) Konferenca v Puchbergu. Z leve proti desni: Anton Zore, Vikica Hauseder, Matilda Grandovec in duhovnik Ludvík Počivavšek

više. Vijugaste poti v hrib ni več videl, le čutil jo je pod nogami. Spoznal jo je kot tisto pot, po kateri se je že tisočkrat kot otrok vračal domov. Domače njive so mu dehte naproti. Opojno in blagodejno je nanj vplival vonj domače zemlje. Zdelo se mu je, kot bi ga ilovnate kepe ob poti poljubljale ter ga pozdravljale: - Oh, da si le prišel, tožilo se nam je po tebi, pogrešale smo te. Nihče nas ni božal, rahljal. Nihče nam jeseni ni zapel uspavanke, ne spomladi pesmi budnice.

Jošt je zadrževal svoj korak. Večkrat je obstal. Oči so iskale vsak pojav, vsako spremembo, ujeti so hotele vsako rano, iz katere bi utegnila krvaveti zemlja, v dveh letih odsotnosti njegove ljubezni izstradana.

"Še majhen klanček, potem prek ozke senožeti, mimo sadovnjaka in že bom na domačem dvorišču. In v kuhinji ali v družinski sobi bosta pospravljali mama in sestra Manica. Ustrašili se me bosta in obenem me bosta nadvse veseli," je napol glasno razmišljal.

Toda hiša je bila temna. Nič se ni ganilo. Za okni nobene lučke, kakor izumrli grad. Jošt je pritisnil na kljuko prvič,

(Linz) Družina Kerec iz Astena

drugič bolj močno. Vrata so bila zaklenjena. Tudi na klic se nihče ni odzval.

Jošt je stal, premišljeval. Na misel mu je prišel stavek: - V svojo lastnino je prišel, a njegovi ga niso sprejeli.

Grenko spoznanje se mu je vsiljevalo: - Morda sta mati in Manica v bajti, morda celo kot izgnanki iz lastnega doma. Če postane človek voljno orodje strasti, je vse mogoče. In Tevž in Erika sta postala orodje dvojne strasti, mesene in politične.

Jošt je odložil iz ječe s seboj prinešeni zavoj ter zavil proti bajti. Drobna lučka se je svetila skozi majčkeno okence. Potrka, potrka drugič. Notri se nekaj zgane.

(Winterthur) Ob slovesu Emike in Maksa Valentija, posnetek za spomin na dolgoletno prijateljstvo z Marjanko in Fredijem Moserjem.

“Odprite; jaz - Jošt sem!”

“Za Božjo voljo! Ali je mogoče? Ali si res ti, Jošt?”

Zapah zahrešči, vrata se odpro in Manica pade Joštu okrog vratu. Za njo pa še mama, vsa tresoča se z razpuščenimi, osivelimi lasmi, z očmi, iz katerih je polzela kakor iz gorskega vrelca čista, osrečujoča materinska ljubezen.

Dolgo v noč so sedeli skupaj ter si pripovedovali. Jošt je govoril, kako so ga na orožniški postaji preteпали ter hoteli izsiliti iz njega priznanje tega, česar ni zakrivil, kako so tam preoblekli klateža, potepuha in pretepača, da bi pričal proti njemu ... Kako so krive priče pri obravnavi pričale proti njemu, najbolj Erhard in stražmojster Gardina.

“To pa veš, Jošt,” se je oglasila Manica, “da sem bila pri dr. Stropniku, ki je vložil priziv in si je obetal pri novem sodniku razveljavitev tvoje obsodbe.”

“To mu je tudi uspelo.” In Jošt je pripovedoval o poteku obravnave, kako je sodnik razveljavil obsodbo izpred dveh leti. Ker je tedaj bila krivično izrečena, je s tem razveljavil tudi tedanjo protizakonito razlasitev.

“Od danes naprej sem spet jaz zakoniti lastnik celotne Ravničarjevine in kakor je postopala z vama Erika, tako bom postopal z njo tudi jaz. Bi jo že nocoj postavil pred vrata! Pa so bila zaklenjena.”

“Je večinoma zdoma. Pride in gre ter zaklene, odkar je Tevž z Erhardom izginil Bog si ga vedi kam,” je pripomnila Manica.

Tam pri Sv. Jakobu je bila stolpna ura eno po polnoči. V tesni sobici lesene Ravničarjeve bajte so še sedeli trije, po dveh letih zopet srečni ljudje: Jošt in ob njem mati Barba in sestra Manica.

Sveča na mizici je dogorela. V njihovih srcih pa je zagorel svetel ter ogrevaajoč plamen, svetlejši in toplejši kot vsaka luč, kajti prižgala ga je nevidna Božja roka. Sleherma beseda bi bila motila to blagodejno tišino, ki je polzela iz vseh štirih sten ozke bajtice. V temi so sedeli trije srečni ljudje: oko je iskalo oko, roka stiskala roko in troje src se je topilo v izgubljeni, pa vendar spet najdeni, v trpljenju očiščeni sreči.

Komaj so angeli kot nevidni znanilci jutranje zarje rožnato pobarvali nebo, je bil Jošt že na nogah.

- Nikjer ni sončni vzhod tako lep kot doma, nikjer ptičje petje tako ubrano kot v domačih gozdovih.

S takimi občutki je korakal na vzpetino ob smrekovem gozdu, od koder je bil krasen razgled po vsej okolici. Tudi Ravničarjevo polje s senožetmi vred se je kakor na dlani odpiralo radovednemu očesu. Jošt je gledal, strmел, užival, srkal vso to čudovito lepoto. Vzbujajoče jutro, pomlad vsepovsod okrog njega, pomlad tudi v njem samem.

Božajoč domače njive, je šel njegov pogled prek žuborečega potoka v dolini tja v Močulo, kjer so samevale znane kmetije, vsaka zase majhno kraljestvo: Brezni, Krajcar, Mlakar, Janc, Ortof in nekoliko niže Krojnik.

"Sami neupogljivi hrasti, ki jih še ni zmozel ukloniti noben vihar, ne premotiti še tako sladka ponudba. Kako dolgo bodo še stale te trdnjave, ti stebri proti potujčevanju?" se je Jošt vprašal.

Sonce je že usulo svoje prve žarke na Gradiše, Pečnico in Sleme. Na drobni mladi travi se je zasvetila rosa kot drobni srebrni biseri. Joštu se je zazdelo, da je kmet najsrečnejši človek na svetu.

"Vse, kar je resnično lepega, nam daje Bog: sonce, da nam sveti, nas greje, zrak, ki ga vdihavam, jutro za jutrom ptičji koncert, in zemljo, ki poje svojo pesem in kmetu poljublja njegove žuljave roke ter prenavlja zrna, da se vzbuja nova rast, življenje in zorenje. Vse to je dar, ki ga dan za dnem prejemamo od zgoraj."

"No, Jošt, kje pa tičiš? Ali se še nisi nagledal?" je klicala Manica, stoječ ob plotu pašnika. "Pridi zajtrkovat, da ne boš doma shujšal!"

Jošt je počasi stopal za sestro.

Po zajtrku se je lotil običajnega kmečkega dela. Čez dan sta s hlapcem zvozila gnoj na njivo in travnike.

Ker se je ponujala zgodnja spomlad in je sadno drevje že začelo kazati prve poganjke, se je Jošt po končani gnojvoži odločil za trebljenje sadnega drevja. Ko je ravno obrezoval visoko hruško, nekdo spodaj pozdravi.

Bil je pismonoša.

"Dober dan! Novi gospodar, če prav vidim? Resda, Jošt! Pošto imam zate. Najraje bi te poklical kot Jezus cestničarja Zaheja: Pridi naglo dol in nalij žejnemu pošarju mero dobrega sadjevca!" se je pošalil pismonoša. "Hvala Bogu, da si se izmotal iz zapora; vsaj vsak pošten človek ve, da so te sami zlobneži spravili noter."

Medtem je Jošt že splezal po lestvi in poštar mu je izročil pismo. Jošt je prejem potrdil.

"Danes se mi mudi. Na sadjevec pridem prihodnjič!" In pismonoša je že izginil za vogalom.

Jošt je pismo odprl. Bilo je od zemljiškega odseka okrajnega sodišča s kratko vsebino, da je z dokazilom nedolžnosti izveden istočasno tudi popravek v zemljiški knjigi in je Jošt Ravničar edini zakoniti lastnik po očetu Juriju podedovanem posestvu.

Se nadaljuje

(Einsiedeln) Mogočna scena na odru dvorane Dorffzentrum in mladinski pevski zbor iz Železnikov

UPADANJE ROJSTEV V POMURJU

Lani se je rodilo samo 855 Prekmurcev in Prlekov. Kot po vsej Sloveniji v pokrajini ob reki Muri v zadnjem času ugotavljajo nenehno upadanje števila rojstev, v severovzhodni Sloveniji je upad daleč največji. Tako statistika za območje Gornje Radgone kaže, da se je letno povprečje števila porodov v dobrih desetih letih znižalo s 350 na le okoli 150. Socialna stiska na tem območju je občutna zlasti pri mladih ljudeh, med njimi je veliko takšnih, ki nimajo ne zaposlitve ne stanovanja. Zato niti ne preseneča dejstvo, da so v letu 1999 v regijski porodišnici v Rakičanu pri Murski Soboti na svet pomagali le 855 malčkom (lani 872). Rodilo se namreč 419 deklic (lani 463) in 436 dečkov (lani 417). Skupaj je bilo 842 porodov, v trinajstih primerih so se rodili dvojčki. Število porodov posebno občutno upada v zadnjih treh letih.

VIPAVSKA DOLINA

Poleg vinogradništva in sadjarstva je bila do nedavnega ena pomembnejših kmetijskih panog tudi živinoreja, vendar zadnje težave z odkupom in predelavo mleka ter problemi vipavske mlekarne močno zmanjšujejo število živine v vipavskih hlevih. Omenimo zlasti probleme, ki jih ima vipavska mlekarna zaradi prevelikih količin mleka. Čeprav je odkupna cena mleka za tiste rejce, ki imajo v hlevu več krav, še ugodna, pa je za male rejce ob čedalje strožjih merilih za odkup kvalitetnejšega mleka nezadostna.

(Amriswil) Novokrščenec Marco Daniel Platzer

(Frankfurt) "Tatjana, poglej, kaj si dobila."

Po novem zakonu o veterinarski službi rejci ne smejo več doma klati živali, niti tistih, katerih meso imajo za lastno uporabo.

VINSKA GORA

Pet dni pred koncem leta, ko je v šaleških krajih močno deževalo, je po pripovedovanju krajanov v tamkajšnji vodovod v Janškovem selu prodrla voda iz odprtih gnojšč. Gasilci so tako morali prebivalcem krajevne skupnosti Vinska Gora kar nekaj časa dostavljati približno pet tisoč litrov pitne vode. Brez vode iz bližnjega vodovoda je tako ostalo skoraj sto gospodinjstev oziroma 450 prebivalcev, od katerih se večji del preživlja s kmetijsko dejavnostjo.

BENEDIKT

V Benediktu v Slovenskih goricah so na zadnji lanski seji občinskega sveta sprejeli pravilnik o dodeljevanju kreditov pod ugodnejšimi pogoji za pospeševanje razvoja malega gospodarstva v tej novi občini. Z njim bi radi pripomogli k hitrejšemu razvoju nekaterih dejavnosti, h gradnji obratovalnic in delavnic ter k večjemu zaposlovanju. S pravilnikom natančno opredeljujejo pogoje za dodeljevanje kreditov in druga merila za pospeševanje razvoja malega gospodarstva.

Svetniki so na zadnji seji sprejeli tudi dopolnilo proračuna o pomoči družinam z novorojenčki. Vsakemu bodo namenili po dvajset tisoč tolarjev.

ZADNJI MAISTROV BOREC

Na pobreškem pokopališču v Mariboru so z vojaškimi častmi pokopali Friderika Kralja, zadnjega Maistrovega borca iz štajerske metropole, ki je ob koncu prve svetovne vojne sodeloval v bojih za severno slovensko mejo ter za priključitev Maribora Sloveniji.

LETO 2000 - LETO KULTURE

Slovenska vlada je na predlog ministrstva za kulturo leto 2000 razglasila za Prešernovo leto in obenem leto kulture. Letos mineva 200 let od rojstva dr. Franceta Prešerna, ene osrednjih osebnosti slovenske zgodovine, ki je s svojim trajnim prispevkom k nacionalni kulturi postal neke vrste sinonim zanjo. Ob simbolnem pomenu ima razglasitev tudi širši kulturni, vzgojni in socialni pomen. Geslo leta kulture je Prešernovo leto.

BAZILIKA MARIJE POMAGAJ NA BREZJAH - NARODNO SVETIŠČE

Ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode je ob navzočnosti mariborskega škofa Franca Krambergerja, koprškega škofa Metoda Piriha in slovenskih pomožnih škofov razglasil božjepotno romarsko svetišče Marije Pomagaj na Brezjah za slovensko Marijino narodno svetišče.

Brezje je v 200-letni zgodovini obiskalo več milijonov romarjev. Povprečen letni obisk se zadnja leta povečuje, jih je pa zagotovo več kot 300.000 letno. V letu 2000 bosta s

(Stuttgart) Spominski posnetek pihalnega orkestra iz Bohinja in gostiteljev pred cerkvijo sv. Konrada

svetiščem na Brezjah povezana dva okrogla jubileja - dvestoletnica kapele Marije Pomagaj in stota obletnica pozidave nove cerkve.

SEMIČ

V kraški jami Melikovec pri Semiču so lani o božiču prvič pripravili jaslice v naravni velikosti, ki si jih je ogledalo nekaj tisoč ljudi. Zanimanje za novost je bilo tolikšno, da so jih v jamo postavili tudi letos, a žal so si jih obiskovalci lahko ogledovali le nekaj dni. V noči na 26. december so namreč objestneži vdrli v jamo, uničili jaslice in električno napeljavo ter odnesli radio in ojačevalec. V isti noči so na bližnjem pokopališču pri sv. Roku v Nestopljji vasi uničili tudi razpelo ter nagrobni spomenik. V semiški občini so zgroženi nad vandalizmom, ki mu ni primere, sprašujejo pa se, komu so bile napoti jaslice in Kristus na križu.

(Baasem) Združeni v razmišljanju ob izzivih sinode na Slovenskem

Del "prihodnjega" pihalnega orkestra iz Bohinja z g. Uršičem pred slovenskim domom v Stuttgartu

SLOMŠKOV KRISTALNI KELIH

Po naročilu slovenskega veleposlaništva pri Svetem sedežu so v Steklarni Rogaška Crystal in podjetju Dekor studio GRY v Kozjem izdelali nov vrhunski izdelek - Slomškov mašni kelih za papeža Janeza Pavla II.

Zamisel o izdelavi takega keliha izhaja iz dejstva, da so steklene kelihe pri bogoslužju nekoč že uporabljali, vendar so ti že davno izginili z daritvenih miz.

Slomškov mašni kelih, poimenovali so ga v počastitev proglasitve Antona Martina Slomška za blaženega, je bil papežu izrečen kot državniško darilo in naj bi krasil oltar v njegovi osebni kapeli. Od zamisli do konca izdelave je šel kelih skozi 30 rok, vsak pa je dodal svoj mojstrski del za končno podobo.

(München) Miklavževe pozornosti sta bila deležna tudi sv. Peter in sv. Anton.

ANHOVO

Od uveljavitve 'azbestnega zakona' (decembra 1996) se je do konca lanskega leta pod posebnimi pogoji upokojilo 415 delavcev anhovskega Salonita. Od 407 zahtevkov za odškodnine zaradi poklicne bolezni so do 20. decembra lani rešili 350 vlog. Odškodnino so izplačali 321 oškodovancem v skupni višini 879 milijonov tolarjev.

Najvišja izplačana odškodnina doslej je znašala 8,3, najnižja pa 1,8 milijona tolarjev. Poprečna odškodnina je približno tri milijone tolarjev. V 17 primerih je državna strokovna komisija za verifikacijo poklicnih bolezni zaradi izpostavljenosti azbestu ugotovila, da ne gre za poklicno bolezen. Predzadnji dan starega leta so ponudili poravnava še 32 oškodovancem.

(Stuttgart) Miklavž s svojimi zvestimi spremljevalci

SREDNJE SKLANJATVE

1. IZBERI PRAVILNO OBLIKO ZEMLJEPISNEGA IMENA:

Tone Porenta je z veliko hitrostjo peljal proti (Laškem - Laškemu). Jože Kovač iz Planine pri (Ljubnem - Ljubnemu) se je s traktorjem vračal domov. Guma nam je počila na cesti med (Trebnjem - Trebnjim) in Novim mestom. Nesreča se je pripetila na cesti med (Naklom - Naklim) in Kranjem. Tekmovanje bo na Kladjah nad (Cerknim - Cerknem). Simon Gregorčič se je rodil v (Vrsnem - Vrsnu). Marija Malenšek je doma s (Koroškega - Koroške). Meja med (Kranjsko - Kranjskim) in (Primorsko - Primorskim) je bila določena v 19. stoletju. (Štajerko - Štajerska) se je leta 1918 (razdelila - razdelilo) po narodnostni meji.

2. SAMOSTALNIKOM DOLOČI SKLON IN ŠTEVILO:

Ceneno blago je najdražje. Od dela ni bil še nihče debel. Dregnili smo v osje gnezdo. Gnilo jabolko je treba odstraniti od zdravih. Nismo se videli že sedem laških let. Neznanje hoče prepiti znanje. Zamižal je na eno oko. Da spanja ne odneseš. Pobral je šila in kopita. Slabo povrni z dobrim.

SAMOSTALNIŠKI ZAIEMEK

3. PONAVLJAJOČE SE SAMOSTALNIKE ZAMENJAJ Z ZAIEMKI:

Zgled: Pred hišo je bazen z vodo. V bazenu so plavale race. - Pred hišo je bazen z vodo. V njem so plavale race.

Romana vsak dan pride k meni. Z Romano napiševa naloge, potem pa se igrava. - Vpisal sem se k skavtom. Pri skavtih sem že tretje leto. - Zdravnik mi je dal neko mazilo. Z mazilom sem se namazal in bolečina je kmalu popustila. - Ljudje mislijo, da kaktusi redko cvetijo. To ni res. Če kaktuse pravilno oskrbujemo, cvetejo vsako leto. - Gobo je treba odrezati ali odviti. Če gobo izpulimo, poškodujemo podgobje. - Pri sosedovih so kupili televizijo. Televizijo gledajo pozno v noč.

4. ZAIEMKE V OKLEPAJIH POSTAVI V USTREZNE SKLONE:

Okrog (jaz) se je nabralo polno ljudi. Pojdi z (jaz) na sladoleđ. Hišnik stanuje pod (mi). Stela sem k (ona). Tudi včeraj popoldne sem bil pri (on). Dajem (on) sladkarije. Brat (ona) je našel šele drugi dan. Teta (midva) je peljala na letališče. Pri (mi) je preveč hrupa. Stanoval bom pri (oni). Tudi (oni) sem spoznal že lani. Prinesi malico še za (oni).

5. ODSTRANI, KJER JE TREBA, OSEBNE ZAIEMKE:

Jaz ne vem, kaj naj rečem. Jaz sem splezal na hrast, bratranec pa na kostanj. Jaz bom narekoval, ti boš pisala. Boš ti že videl, kaj bo, če zlezem z voza! Brez skrbi bodite, stole bomo pospravili mi trije. Če mi zdaj potegnemo diagonalo, dobimo dva trikotnika. Jaz imam rad živali.

6. IZBERI USTREZNI ZAIEMEK:

Vprašali bomo Andreja, (on - ta) ve za vhod v jamo. Prišli smo do hrasta, (on

- ta) je bil še zelen. Mi smo hoteli izvoliti za predsednika Tomaža, (on - ta) pa predsedništva ni hotel sprejeti. Ne boj se sončnih žarkov, (oni - ti) so koristni za bolne in zdrave.

7. NAGLASNE OBLIKE ZAIEMKOV ZAMENJAJ Z NAVEZNI MI, KJER JE MOGOČE:

Primer: *Zaupaj v mene. Zaupaj vame.*

Prvi šolski dan je bil za mene neprijeten. Viktor je večji od mene. Ta papir je pripravljen za tebe. Za mene in za vas bo bolje, če mama tega spisa ne bo prebrala. Brž ko sem prišel do kakega drevesa, sem splezal na njega. Oziram se na njega, sam si ne upam naprej. Brili smo norce iz njega. Z vso močjo sem se zagnal v njega. Na njih se ne moreš zanesti. Učenci imajo občutek, da se za njih ne bo nič spremenilo.

8. IZBERI OSEBNI ALI POVRATNI OSEBNI ZAIEMEK:

Gledal sem okrog (mene - sebe). Žogo je podal (meni - sebi), jaz sem jo pa v gol. Kar (meni - sebi) povej, če kaj hočeš. Ne obračaj se okrog (tebe - sebe). Joj, (tebe - sebe) že dolgo ni bilo k nam. Vprašaj (njega - sebe), on vse ve. Bila je vsa iz (nje - sebe). Kdor (njega - sebe) povišuje, prazno glavo oznanjuje. Vsakdo najprej vidi (njega - sebe). Zmaga nad (njim - seboj) je najtežja.

REŠITVE

1. IZBERI PRAVILNO OBLIKO ZEMLJEPISNEGA IMENA: Tone

Porenta je z veliko hitrostjo peljal proti Laškemu. Jože Kovač iz Planine pri Ljubnem se je s traktorjem vračal domov. Guma nam je počila na cesti med Trebnjem in Novim mestom. Nesreča se je pripetila na cesti med Naklom in Kranjem. Tekmovanje bo na Kladjah nad Cerknim. Simon Gregorčič se je rodil v Vrsnem. Marija Malenšek je doma s Koroškega. Meja med Kranjsko in Primorsko je bila določena v 19. stoletju. Štajerska se je leta 1918 razdelila po narodnostni meji.

2. SAMOSTALNIKOM DOLOČI SKLON IN ŠTEVILO:

Ceneno blago (imenovalnik ednine) je najdražje. **Od dela** (rodilnik ednine) ni bil še nihče debel. **Dregnili smo** v osje gnezdo (tožilnik ednine). **Gnilo jabolko** (tožilnik ednine) je treba odstraniti od zdravih (rodilnik množne). **Nismo se videli** že sedem laških let (rodilnik množine). **Neznanje** (imenovalnik ednine) hoče prevpiti znanje (tožilnik ednine). **Zamižal je** na eno oko (tožilnik ednine). **Da spanja** (rodilnik ednine) ne odneseš. **Pobral je** šila in kopita (tožilnik množine). **Slabo** (tožilnik ednine) povrni z dobrim (orodnik ednine).

3. PONAVLJAJOČE SE SAMOSTALNIKE ZAMENJAJ Z ZAIMKI:

Romana vsak dan pride k meni. Z njo napiševa naloge, potem pa se igrava. - Vpisal sem se k skavtom. Pri njih sem že tretje leto. - Zdravnik mi je dal neko mazilo. Z njim sem se namazal in bolečina je kmalu popustila. - Ljudje mislijo, da kaktusi redko cvetejo. To ni res. Če jih pravilno oskrbujemo, cvetejo vsako leto. - Gobo je treba odrezati ali odviti. Če jo izpulimo, poškodujemo podgobje. - Pri sosedovih so kupili televizijo. Gledajo jo pozno v noč.

4. ZAIMKE V OKLEPAJIH POSTAVI

V USTREZNE SKLONE: Okrog mene se je nabralo polno ljudi. Pojdi z menoj na sladoled. Hišnik stanuje pod nami. Stela sem k njej. Tudi včeraj popoldne sem bil pri njem. Dajem mu sladkarije. Brat jo je našel šele drugi dan. Teta naju je peljala na letališče. Pri nas je preveč hrupa. Stanoval bom pri njih. Tudi nje sem spoznal že lani. Prinesi malico še za nje.

5. ODSTRANI, KJER JE TREBA, OSEBNE ZAIMKE:

Ne vem, kaj naj rečem. Jaz sem splezal na hrast, bratranec pa na kostanj. Jaz bom narekoval, ti boš pisala. Boš že videl, kaj bo, če zlezem z voza! Brez skrbi bodite, stole bomo pospravili mi trije. Če zdaj potegnemo diagonalo, dobimo dva trikotnika. Rad imam živali.

6. IZBERI USTREZNI ZAIMEK:

Vprašali bomo Andreja, on ve za vhod v jamo. Prišli smo do hrasta, ta je bil še zelen. Mi smo hoteli izvoliti za predsednika Tomaža, on pa predsedništva ni hotel sprejeti. Ne boj se sončnih žarkov, ti so koristni za bolne in zdrave.

7. NAGLASNE OBLIKE ZAIMKOV ZAMENJAJ Z NAVEZNIMI, KJER JE MOGOČE:

Prvi šolski dan je bil zame neprijeten. Viktor je večji od mene. Ta papir je pripravljen zate. Zame in za vas bo bolje, če mama tega spisa ne bo prebrala. Brž ko sem prišel do kakega drevesa, sem splezal nanj. Oziram se nanj, sam si ne upam naprej. Brili smo norce iz njega. Z vso močjo sem se zagnal vanj. Nanje se ne moreš zanesti. Učenci imajo občutek, da se zanje ne bo nič spremenilo.

8. IZBERI OSEBNI ALI POVRATNI OSEBNI ZAIMEK:

Gledal sem okrog

sebe. Žogo je podal meni, jaz sem jo pa v gol. Kar meni povej, če kaj hočeš. Ne obračaj se okrog sebe. Joj, tebe že dolgo ni bilo k nam. Vprašaj njega, on vse ve. Bila je vsa iz sebe. Kdor sebe povišuje, prazno glavo oznanjuje. Vsakdo najprej vidi sebe. Zmaga nad seboj je najtežja.

Milan Kobač

IZRAŽAJMO SE LEPO!

MUZIKAL (po angleškem "musical") - Angleška beseda je pravzaprav okrajšava za "musical comedy", torej za glasbeno veseloigro. V resnici je to moderna oblika operete in bi prav lahko prevzela njeno ime, ko se ne bi ločila od nje po kraju nastanka in nekaterih posebnosti. Ker ni verjetno, da bi bili Slovenci voljni uporabljati dvobesedno ime "glasbena veseloigra", se mi zdi še najprimernejše, da igri rečemo "muzikal", saj uporabljamo tudi muziko in izpeljanke iz nje.

Nepotrebna je zato pisava na angleški način. Zgrešeno pa je fonetično pisanje po angleškem izgovoru, kakor ga tudi včasih kje beremo: "Mjuzikel je po naravi ..."

Le zakaj bi se pačili z zlogi, ki jih v slovenščini ni (mju)!

- Še ni kosila? Druga gospodinja bi morala biti tukaj, pa bi bilo že deset kosil na mizi!
- Da, če bi za mizo sedel drug moški!

- Bi zaprli, prosim, okno? Zunaj je tako hladno!
- Zaradi tega ne bo zunaj nič topleje!

Tone in Polde se sprehajata po travniku. Tone zagleda bika in reče:

- Polde, kaj bova pa zdaj? Glej, bik dirja proti nama!
- Kar mirno kri, Tone! Samo malo me dvigni, da splezam na drevo!

- Brez tebe ne morem več živeti!
- In kaj bi storil, če se jaz še ne bi rodila?
- Čakal bi nate!

- Veste, sosedu, včeraj sem bila v gostilni, ker sem šla po svojega moža. Ne morete si misliti, kako so bili vsi dedci pijani!

- Je bil moj tudi pijan?
- Za vašega pa ne vem, ker je bil pod mizo.

- Boris, opiši mi hinavca!
- Hinavec je šolar, ki gre v šolo s smehljajem na ustih.

- Rad bi nekaj v olju, a ne sme biti drago.
- Pojdite v trgovino in si kupite konzervo sardin!

- Kam pa greš v temi, Tone?
- Spodaj v gostilni vidim luč. Vprašat grem, od kod jo imajo.

- Miha, slišal sem, da si naučil ženo igrati karte. Je to res?
 - Seveda, kaj sem pa hotel! To je edini način, da dobim nazaj vsaj nekaj od svoje plače.
- Miha je pospremil svojo mlado ženo, profesorico slovenščine, v porodnišnico. Žena mu je kmalu telefonirala:
- Možek, veseli se! Imaš moški spol v množini!

- Jože je srečal svojega starega prijatelja komika, ki pa je bil zelo otožen in mračen. Njegovo obnašanje se mu je zdelo čudno, pa ga je vprašal:
- Zakaj si pa danes tako resen?
 - Na dopustu sem, mu je odvrnil komik.

- Mama, zdi se mi, da me bo Borči kmalu zaprosil za roko.
- Po čem pa to sklepaš?
- Vprašal me je, koliko zaslužim.

- Kaj si kupil ženi za rojstni dan?
- Obljubil sem ji nekaj za god.

- Nikakor ne morem razumeti moških. Pogledjte tistega v kotu: ves večer mi je dvoril, zdaj pa se sploh ne zmeni več zame!
- Mogoče sem pa kriva jaz. Sem namreč njegova žena.

Nagradna križanka nl 2/2000

1	5	1	5	6	7	8	9	10	
11	12	2	14		10	14	5	7	10
3	2	14	2	15	7	8	12		6
4	6	10		6	8	3	8	9	10
	2	16	14	10	17		7	10	15
11	18	10	7	12	10	14		1	8
12	8			10	7	8	6	8	7
14	19	10	20		12		8	7	
5	10		10	6	10	14	21		14
1		8	6	2		1	2	3	4

Pravilno rešitev najdete, če upoštevate pravilo, da ista številka pomeni isto črko. Malo primerjanja in preverjanja vam odpre pravilne kombinacije.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

09001

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01001

• Prodám hišo, 160 m² stanovanjske površine, v kleti možnost poslovne dejavnosti, v najlepšem predelu Maribora. Hiša je vseljiva takoj. Cena: 330.000 DEM. Informacije po telefonu v Sloveniji 062 622 467.

01910

• Na Ptujju na lepi legi je naprodaj večja stanovanjska hiša, primerna tudi za poslovno ali obrtno dejavnost. Informacije po tel. (D) 0173 354 6564.

01002

• Prodám hišo, 170 m² uporabne površine, v lepem predelu Maribora (Vrbanski plato), 2.500 m² zemljišča. Cena 410.000 DM. Informacije po telefonu 062 216 180.

01002

• V središču Brežic prodám hišo, dva lokala in stanovanje z dvoriščem. 250m²/900 DEM. Tel. 041 513 642, 0608 62 380.

ANIONI

IZVOZ - UVOZ - TRANSPORT d.o.o.

5270 Ajdovščina, Lavričev trg 7, Slovenija

Telefon: +386 (0)65 161 850

Telefaks: +386 (0)65 62 007

Poslovalnica MMP Vrtojba

5290 Šempeter

Telefon: +386 (0)65 36 322

Telefaks: +386 (0)65 35 821

Profesionalno in hitro opravimo vaše prevoze, posebno po Franciji, Španiji, Italiji, Nemčiji in državah JV Evrope.

Organiziramo vam tudi prevoz in dostavo manjših pošilk.

Tovor, ki nam ga zaupate, imamo pod nadzorom in je zavarovan proti vsem rizikom.

Ne bomo vas razočarali!

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bāt 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simičič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,
Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbvano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,

ISSN 1408-9726

9 771408 972008